

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 7 Μαρτίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 86

ΘΡΥΛΛΟΙ*

Ο ΞΥΠΙΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΝΗΣΤΗ

Πολύ πρωί, πριν φύγει το σκοτάδι
κι όταν πρωτοαλήσουν πεινιοί,
ξυπνά, πετιέται απ' το προσκέφαλό του,
τέτοια στιγμή το μαύρο εκείνο βράδυ
έμπρός 'στου μαυριούρου την σκηνή
ἀνοήθη τον Χριστό, τον δάσκαλό του.

Αλλάκια δυο χαράζουν τη μορφή του
και με αυτά από μάτια βαθουλά
το δάκρυ του ποτάμι κατεβάζει...
δώδεκα ήταν όλοι οι σύντροφοί του
κ' εκείνος ἀνοήτης, φεύγει δειλά,
μ' άλλον προδότη κλαίει που ταιριάζει.

Ο ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ψηλά 'στὸν θόλο τοῦ ἱεροῦ
'ς τῆς σκαλωσιῆς ἀνεβασμένους
γράφει ὁ ζωγράφος ἐμπνευσμένος
εἰκόνα τοῦ παλιοῦ καιροῦ,
τὴν Παναγιά συνοδευμένη
Πρὸς τὰ οὐράνια ν' ἀνεβαίῃ.

Τὰ τάγματα τ' ἀγγελικὰ
μέσα 'ς τὸ χῶμα ζοῦν και πάλλουν
θαρρεῖς κι ἀκούς ὅπου τὴν ψάλλουν,
κι δόλοσμενα και μουσικὰ
ἢ Παναγιά τὰ χεῖλη ἀνοίγει
κ' ἔμπρὸς τὰ χεῖρα τῆς τὰ σμίγει.

Οἱ ἄγιοι με τὸν σταυρὸ
τὴν νίκη τους πανηγυρίζουν
κι ἀπ' τὰ οὐράνια ἀτενίζουν,
κι ὁ Σατανᾶς με βλοσυρὸ
τὸ βλέμμα στέκεται 'ς τὸν δρόμο,
και ἡ μορφή του σπέρνει τρόμο.

—Τί μ' ἱστορίζεις σὰ ληστή;
λέγει ὁ Σατάν κ' ἐκεῖ που δείχνει
νά, τὸν ζωγράφο κάτω ρίχνει!
μὰ ἡ Παναγιά ἢ ζωγραφιστὴ
τὰ χεῖρα τὰ κλειστὰ ἀπλώνει
και τὸν κρατεῖ και τὸν λυτρώνει

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.*

* Ἐμπνεύσεις ἀπὸ τὸ «Συναξάρι τοῦ Χριστιανοῦ ἔδου».

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΜΑΛΛΙΑΡΟΙ

Οἱ πολλοὶ συχολόγουν τὸ κράτος Ψωροκώσταινα.
Ὅσοι προφέρουν τὸ κακὸ ἔπιθετο, φανταζόν-
ται τὸν Τόπο, σὰ Ζακυνθιανὸ Κόντε ξεπεσμένο με
ξεθωριασμένη βελὰδα και ψηλό, που δὲν καταπιάνε-
ται στὴ Δουλειὰ ἀπὸ τὸν εὐλαθεῖ φόβο μήπως οἱ
Σκιές τῶν Προγόνων του ντραποῦν στὸν ἄδη γιὰ τὸν
ἔγγονό τους;

Και ὅσοι ἐλεεινολογοῦν και λυποῦνται τὴ ψωρο-
κώσταινα τὸ κάνουν, διότι ἐνοιώσαν τὰ σφάλματα
και τὰ ἐλαττώματα που γεννοβολᾷ ὁ γάμος τοῦ
Δυστυχημένου με τὴν Ματαιότητα;

Βεβαιώνω ὅτι: μήτε τὸ ἕνα ἐφαντάσθησαν, μήτε
τὸ δεύτερο καταλάβαν ὅσοι ἀσεβέστατοι ξεστομίζουν
τὸ ἐλεεινὸν ἔπιθετο. Διότι τὸ λένε ὅσοι δὲν ἔπαυσαν
νὰ διαλαλοῦν τ' ἀπαράγραπτα δικαιώματα και νὰ
ξεδιπλώνουν τὰ σκονισμένα χαρτιά τῶν εὐγενικῶν τί-
τλων τοῦ τόπου. Διότι τὸ λένε ὅσοι ἐξακολουθώντας νὰ
ἐπιδειχνοῦν στὸν Δυστυχημένο Τόπο τὴν ἀπατηλὴ
ὀμορφιά τῆς Ματαιοδοξίας ἀνατρέφουν τὸ λαὸ μωρο-
περήφανο. Διότι τὸ λένε ὅσοι στέργουν γὰ φορᾷ ὁ
Κόντες τὸ ξεθωριασμένο ψηλὸ και ἢ ἐπίσημη Ρωμιο-
σύνη νὰ μιλή σὴ μασκαρισμένη καθαρεύουσα, ἔχει
διότι ἀπὸ τὴν ἢ ἀνοίξῃ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀλλὰ
διότι ἔτσι ἢ ἀποδείξῃ κινεώτερον τὴν ἑαδερφοσύνη
του ὁ Μιστριώτης με τὸν Πλάτωνα. Διότι τὸ λένε
στὸ τέλος ὅσοι συμβιβάζουν τ' ἀσυμβίβαστα, ὅσοι,

δηλαδή, ἐν ὧ νοιώθουν τὸ διοικητικὸ ξεχαρβάλωμα,
βλέπουν παραλυμένα τὰ χεῖρα τοῦ Νόμου και κατα-
λαβαίνουν τὴν Πνευματικὴ στείρωση, αἰσιόδοξοι μο-
λαταῦτα ἐφησυχάζουν και μιλοῦν γιὰ δυνατὴ και
σύστημα ἐκπλήρωση τοῦ Καθήκοντος και πλήρωση
τῶν προαιωνίων πόθων ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν Κυβερ-
νῆται και Κυβερνούμενοι.

Και βεβαιώνω, ὅτι ἐπειδὴ βρίσκουν ταπεινωτικὴ
τὴ φρόνιμη στάση που ἀναγκασμένο κρατεῖ κάποτε
τὸ κράτος, τὸ ἀποκαλοῦν ψωροκώσταινα ὅσοι στέρ-
γουν τὰ παρόντα και ὑποστηρίζουν ὅτι με τὰ Ἐνόμια
εἶνε δυνατὴ ἢ προκοπὴ τῆς Μεγάλῃς Παραλυτικῆς.

Υπάρχουν ὅμως και Ρωμιοὶ θετικὴ και φρόνι-
μοι, οἱ ὅποιοι μήτε στέργουν τὰ παρόντα, μήτε συμ-
βιβάζουν τ' ἀσυμβίβαστα.

Οἱ σωστοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι διέκριναν στὴ μεγα-
λομανία τῆς ψωροκώσταινας τὸ χαρακτηριστικότερο
σύμπτωμα τῆς προχωρητικῆς γενικῆς παραλυσίας τοῦ
Κράτους, κ' ἐζήτησαν νὰ βροῦν και νὰ χτυπήσουν
ἐγκαιρῶς τὸ Virus που καταστρέφει τ' ἀνώτερα στοι-
χεῖα τοῦ ὄργανισμοῦ κ' ἐπιτρέπει τὴ νίκη στὰ φα-
γοκύτταμα, διότι ἐγνώριζαν ὅτι ἢ φοβερὴ ἀρρώστια,
μολοντί στὸ πρῶτο στάδιό τῆς χαρίζει κάποιον εἶ-
δος μακαριότητος στὸν ἀρρωστο, ὁδηγεῖ στὸν ὀδυνη-
ρότατο θάνατο.

Νὰ πῶς περιγράφουν τὴ Νόσο οἱ μελετητὴ τῆς
Ballet και Blocq... «Οἱ ἀρρωστοὶ εὐχαριστῆμένοι
ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους κ' ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν κατά-
στασή τους, διακηρύττουν ὅτι ἢ υγεία τους εἶνε ἐξαι-
ρητικὴ και ἀκλόνητη και ὁμιλοῦν με θαυμασμὸ γιὰ τὴ
ρώμη τῶν μυῶνων τοῦ κορμιοῦ τους και τὴ φρεσκάδα
τοῦ προσώπου τους κ. τ. λ.

Σὲ λίγο πρὸ προχωρημένο βαθμὸ ἢ ὑπερβολῆ
στὰς ἐκφράσεις τοῦ ἀρρωστοῦ εἶνε ἐκτακτικὴ. Ὁ ἕνας
διατείνεται ὅτι με τὸ φύσημα γκρεμίζει τοίχους, ὁ
ἄλλος σηκώνει ἑκατὸ ὀκάδες... Στὸ τέλος καταντοῦν
αὐτοκράτορες, Θεοί, Ἀθάνατοι...

Και εἰς μὲν τὰ ἄτομα, λένε οἱ γιατροί, συχνὰ
πικρὰ φανερόνεται ὁ Συφιλιδικὸς Ἴός ὡς αἰτία τῆς
καταστροφῆς τῶν ἀνωτέρων στοιχείων τοῦ ὄργανι-
σμοῦ, εἰς δὲ τὰ Κράτη, λένε οἱ μελετητὴ τῶν
Λαῶν, συχνότερα ἀκύμα τοῦ ὀλέθρου ἀφορμὴ ἀποδει-
κνύεται ὁ Δασκαλικὸς Ἴός, με μιὰ λέξη, ὁ Σχο-
λαστικισμὸς. *)

Αὐτὸς εἶνε τὸ Virus που κατασκεύασε Ψωροκώ-
σταινα τὴ Ρώμη-σύνη. Καυτό εἶνε τὸ Φαρμάκι που
πασιζόν ὀλίγοι Ἐθνικοὶ Γιατροὶ κ' ἐργάτες νὰ
ἐξουδετερώσουν με κατάλληλη ὀροθεραπεία, ζητών-
τας νὰ καταρτίψουν τὴν πίστη στὰ παχέια λόγια,
νὰ ἐξευτελίσουν τὴ λατρεία τῆς Γραμματικῆς και νὰ
διδάξουν στὸ Ἔθνος, ὅτι τὸ Σκολιὸ ἔχει προορισμὸ
νὰ μαθαίῃ στὰ παιδιὰ, ὄχι λόγια και κανόνες, ἀλλὰ
τὸν τρόπο νὰ βλέπουν τὰ πράγματα και νὰ παρατη-
ροῦν τὴ Ζωή.

Αὐτοὺς ὅμως, ὅπως ἦτο φυσικὸ, τοὺς Σχολαστι-
κισμολόγους Ἰατροὺς ἢ δασκαλικὴ κακεντρέχεια τοὺς
ἐβάφτισε προδότες κ' ἐζήτησε τὸ θανατό τους, λησ-
μονώνοντας τὴν ἱστορικὴ και ἀληθινότητα κοινοτοπία
που λέει: Συνηθέστατα τὸ Ἔθνος ἐθανάτωσε τοὺς
μεγαλειώτερους ἄνδρας του:

*) Σημ. Ἀς σημειωθεῖ ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη τ' ἀγάργα
μέρη που ἔχουν τὰ λόγια τῆς ἀσθενείας με τὰ λόγια τῶν
Ἑλληνομαζῶν τῆς Μεγάλῃς Παραλυτικῆς.

Αυτούς τους εργάτες της ταπεινής Ρωμαιοσύνης, οι οποίοι δε στέργουν ή πατρίδα τους να συμπεριφέρεται σαν ψωροκώστανα, τους είπαν χυδαίους οι μεγαλομανείς Πανελλήνες

Κι αυτούς αποκαλεί Μαλλιαρούς, ο άκακος κοσμάκης παραζηγώντας ένα όμορφο χαριτολόγημα χαριτωμένου λογίου και μαλλιαροτάτου, άφóτου μαλλιαροσύνη σημαίνει την άρνηση του σχολαστικισμού.

Άλλά σ' αυτόν τον Κόσμο το κάτω άπάνω φαίνεται, το άπάνω κάτω πέφτει. Και γιατί ό ήρθε ή άράδα τους και οι ταπεινοί θά δείξουν προδότη τον Δάσκαλο, εν ό θά του βγαζουν τά γυαλιά για να του καρφώσουν στα μάτια του τά καρφιά της άλήθειας, πού θά κρατούν σαν πυρωμένο θερμοκαυτήρα στα χέρια τους.

Ήρθε ό καιρός να φανερώσουν ποιός είναι ή αίτία της παραφροσύνης των Έλληνομανών, άψηφώντας τον κίνδυνο πού ίσως προκύψει έκ του ότι οι άπλοι τρελλοί στενοχωρούμενοι θά γίνουν μανιακοί.

Μπορεί όμως να ερωτήση κάποιος : Μά ήρθε και ή ώρα να παλιωθούν και οι φρόνιμοι ζητώντας να γιατρέψουν τρελλούς ;

Ό κίνδυνος εύτυχώς είναι μικρότερος και άπέδειξιν είναι, ότι οι φρόνιμοι μπορούν σήμερα να ψάλουν τον επινίκιο της νίκης της φρονήσεως, ή όποία έφώτισεν Έλληνικό δικαστήριο να κρίνη, ότι ό κοκκινοσκούφης κατηγορούμενος καθηγητής «ενήργησεν εκ σχολαστικής έπιπολαιότητας, άκρισίας και κακεντρέχειας » ζητήσας να έμποδισή τους θέλοντας να μιλούν τή μητρική τους γλώσσα και να γράφουν όπως μιλούν.

Και ή νίκη πρέπει να θεωρηθή βεβαία και θεμιτή άπό το εισαγγελικό βήμα της Αθήνας έβροντοφώνησεν ένας άρχιμαλλιαρός «Η γλώσσα του Τυρταίου δεν είναι ή αυτή με την γλώσσαν του Ρήγα και του Σολωμού ; Η γλώσσα των ήρώων του Όμηρου δεν είναι ή αυτή με την γλώσσαν των ήρώων του 1821 ; ή μήπως ή γλώσσα ήν λαλούσιν εις τους άγρούς (!) εν τε τή έλευθήρα και τή άλυτρώτω Έλλάδι, δεν είναι γνησία Έλληνική ; Όστις είπη «Όχι» πρέπει ν' άρνηθή την ταυτότητα της φυλής».

Έν τούτοις οι κοντόφθαλμοι μπορεί να παρατηρήσουν ότι ό κ. Μπενή Ψάλτης δείχνεται περιφρονητής των Μαλλιαρών γράφοντας στην έκθεσή του «βεβαίως οι προτιμώντες να λαλώσι και να γράφωσι τήν πτωχόν και ρακένδυτον γλώσσαν της παρακμής και της δουλείας, άντι να άντλώσιν εκ της πλουσίας βασιλικής κληρονομίας των εύκλειών προγόνων δεν είναι άξιοι χειροκροτημάτων και είναι άξιοι κατακρίσεως, εν ουχί εις άδυναμίας πράττουσι τούτο.»

Γράφει και τέτοια ό άξιος δικαστικός λειτουργός, αλλά για όσους ξέρουν να σκέπτονται το σημαντικό του κτήρημα είναι, ότι με την έκθεσή του θανατώνεται ό Σχολαστικισμός, έξευτελιζονται τα λόγια πού τρώνε τήν ούσία, και κομματιαζονται τα σίδερα με τα όποια θέλησαν οι Δάσκαλοι να έμποδίσουν τήν έπιστημονική έρευνα.

Μετά ταύτα εάν στο ώραον έγγραφον έχώθηκε και μία παρανόηση και σφαλέρη γνώμη δια τον άγωνα των όλίγων, ή εύθύνη άκέρηα βαρύνει τους Ίδιους, οι όποιοι έρημοδικούν, επί χρόνια τώρα πού δικάζεται ενώπιον του μεγάλου δικαστηρίου της Κοινής γνώμης το Δίκηο της Ίδέας.

Διότι κατ' αυτά τα χρόνια έπρεπε να έχουν διακηρύξει τα Έργα τους, ότι δεν κάνουν τον κόπο να ξεμυρώνονται άπάνω στα βιβλία και να προσηλακίζονται και έξοδεύονται, μόνο και μόνο για να υποκαταστήσουν στη θέση της καθαρεύουσας μια άλλη καθαρότερη ή χυδαιότερη γλώσσα, αλλά τα κάνουν αυτά διότι έννοιωσαν, εκείνο πού άπειδείχουν τα πράγματα, ότι δίχως τή μητρική γλώσσα δεν θά υπαρξη έθνική άγωγή. Διότι ξέρουν, και το μαθαίνουν τα βιβλία τους και σε όσους δεν το έννοιωσαν, ότι χωρίς να όμιληθή και να γραφή από όλους δεν μπορεί ν' αναπτυχθή ή γλώσσα του «άγρότη» του Ρήγα και του Σολωμού και ότι δίχως άνάπτυξη της όμιλουμένης δεν υπάρχει δημοτική, εκπαίδευση, δεν υπάρχει πνευματική και ήθική μόρφωση του λαού, άνώτερη άνάπτυξη του παρατηρητικού, δεν υπάρχει προκοπή, δουλειά, φιλολογία και ζωή Έθνική. Χωρίς να μπή στο Σκολιό ή φυσική γλώσσα δεν θά βλαστήση ή άγάπη της πατρίδας, μήτε θά δοθή το θανάσιμο χτύπημα κατά του άνθεθνικού Σχολαστικισμού.

Διότι σ' αυτό το μεταξύ ώφειλαν κ' έπρεπε να έχουν φανερώσει με τα έργα τους, ότι δεν είναι άθωοι γλωσσοπλάστει και φανατισμένοι όπαδοί φιλολογικής αίρέσεως, αλλά ότι είναι οι γήνησοι άντιπρόσωποι του θετικού, του πρακτικού κ' έπιστημονικού πνεύματος, οι άμειλικτοι έχήροι και διακται του σχολαστικού πνεύματος το όποιον έφερε το κράτος στην πανθυμολογούμενη κακομοιρία. Και μπορούσαν με τα βιβλία τους να ποδείξουν με ποιον τρόπο και με ποια μέσα σιγά και άγάλι έφερε την κοινωνική πολιτική, θρησκευτική κ' έθνική έξαχρειωση και διαφθορά ό Σχολαστικισμός, ό όποιος βασίζεται στο ψέμμα και επιβάλλει τή λατρεία προς τα λόγια και τήν άσέβεια προς τα έργα.

Άντι όμως αυτών πού έπρεπε να ενεργήσουν εργαζόμενοι και μοχθούντες με τή δύναμη και τή φωτιά πού χαρίζει στους όπαδούς ή άληθινή Ίδέα, πολλοί και κκοί ή έτοιμούδιαν άπογοητευμένοι, ή άνοήχθηκαν σε τιποτένιους και άνόσιους μικροκαυγάδες οικογενειακούς και φιλολογικούς, οι όποιοι ήσαν πρώτοι δια το πλήθος και δια τους όποιους οι ίδιοι ήσαν άγουροι. Κ' έτσι επέτρεψαν στην κοσμάκη και στον κ. Μπενή-Ψάλτη να πιστεψουν, όσα οι δασκάλοι από σκοπού διέδωσαν, ότι δεν πρόκειται άληθινά παρά για κάμποσα παιδιά πού προσπαθούν με τ' άκούρευτα μαλλιά τους και με άλλόκοια και κατασκευαστά λόγια να ποζάρουν ως λογιοί, ή και ότι μερικοί, από άσκοπη φιλοδοξία κινούμενοι, έπιχειρούν να δημιουργήσουν, έτσι για γούστο, γλωσσικό

ζήτημα υποστηρίζοντας ένα γλωσσικό κατασκευασμα γελοίο και κακόζηλον

Έδω είναι δίκηο να σημειωθή, ότι οι πρωταθληται της έθνικής Ίδέας, ό Ψυχάρης, ό Παλλης, ό Φωτιάδης, ό Έφταλιώτης, ό Παλαμάς... άκαταπόνητοι δεν έπαυσαν με νεανική παλληκαριά κι όρμη μήτε στιγμή τον πάναγγο άγωνα και ότι ζηλευτά έχειρίσθηκαν κ' έβοήθησαν το ζήτημα ό μεθοδικός και θετικός Σταματιάδης και ό ύπομονητικός Άνδρεάδης. Μά επίσης δίκηο είναι να λεχθή ότι όλοι τους, ποιός περισσότερο ποιός λιγότερο, έννοούν τον άγωνα γλωσσολογικό και περιορισμένο. Τρόπος πολέμου από τον όποιον δυσκολώτατα μπορούν να ώφεληθούν οι άπροπράσκειοι αλλά φρόνιμοι άναγνώστει.

Νομίζω ότι πρέπει να ενδιαφέρει και να έλκύη περισσότερο τον κόσμο ό τρόπος της συζητήσεως και το θέμα βιβλίων.

Και γιατί νομίζω ότι είναι δίκηο ή παρατήρησή μου και το παράπονό μου, ό Έθνικοί Δάσκαλοι! ότι παραμελείτε τον άγωνα και δεν τον προσέχετε όσο μπορείτε και όσο πρέπει.

Υπάρχουν Ρωμηοί καλοί και άγαθοί πού συχαίνονται με τήν καρδιά τους τον Σχολαστικισμό, τον Γαρταρινισμό και τον άνθΈλληνικό Ρητορισμό.

Υπάρχουν Ρωμηοί φρόνιμοι κα' μυαλωμένοι πού νοιώθουν βαθεία τήν όρεξη να βοηθήσουν όσους ζητούν το έσωτερικό δυναμωμα του κράτους, και έχουν τή δύναμη να συνδράμουν όσους πασχίζουν να καλλιτερεύσουν το Σκολιό, ώστε να δίνη στην Πολιτεία τίμιους, εργατικούς και δυναμένους να σκέπτονται πολιτίας και στο Έθνος στρατιώτας πού θά νοιώθουν στα στήθεια τους να πάλη ή ήθικη ψυχή.

Φανερωθήτε σ' αυτούς τους Ρωμηούς με πρακτικά, σαφή και φρόνιμα βιβλία.

Κατηγήσατε αυτούς τους καλούς μ' έργα μεστά, και φωτεινά.

Έτοιμάσατέ τους το ταχύτερον ώστε να έπισπεύσουν τον έρχομό της εύλογημένης ώρας πού το Σκολιό, το άσωτο παιδί, θά γυρίση στην άγκυλιά της Μητρικής γλώσσας και θά βυιάξη, με το γάλα της μάνας του, τήν άγάπη του τόπου του και τήν πνευματική ρώμη. Μά για να συντελεσθή ό μεγάλος γυρισμός χρειάζεται μια εύεργετική επανάσταση πνευματική και ειρηνική.

Είτε ή Δουλειά σας να τήν έτοιμάσετε !

Με βιβλία γραμμένα δίχως μυροειδή δασκαλισμού, ως άναταμών αι σχέσεις κι ως φανούν οι συγγενικοί δεσμοί της καθαρεύουσας με το ψέμμα. Με άπλη βιβλία γραμμένα με τή σαφήνεια πού δίνει στα έργα της ή άλήθεια κ' ή φύση, ως φανή το πώς ή μισοπεθαμένη ενέκρωσε τήν κοινωνική, πολιτική, θρησκευτική, και έθνική πρόοδο. Με βιβλία όμορφα, φωτισμένα από το δικιο, πρέπει με κάθε τρόπο κι από χίλιες μεριές να έξηγηθή το «Γιατί» ό δάσκαλος είναι άνθεθνικός.

Έχάσαμε και χάνουμε πολύ έδαφος στη Μακε-

2 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

„ΚΑΤΑ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΔΩΡΟΥΜΕΝΟΣ“

(Τ έ λ ο ς)

Άκούτε (σ. 348) «πάστα και πάστη (βρώμα εκ τυρού άνάλου μετά σεμιδάλεως και σησαμίου σκευαζόμενον) λέξις σωζομένη και νυν μετ' άλλης σημασίας» ωωωω! να μη βασκαθείς, δάσκαλε ! Θέλετε κι' άλλα ; (σ. 36) το άνάσσα, (το γράφει με Ω για το σκοπό του) γίνεται λέει άπ' το άνάτζα. Μάλιστα, δάσκαλε, τα πολλά σε γράμματα ;! τς μανίαν καύσησε, άμ' αυτός βλογημένος είναι νόμος της προϊστορικής Έλληνικής, τί γυρεύουνε στην ρωμαϊκή τέτοια πράματα ; πεινώ—πεινά, διψώ—δίψα, νυστάζω—νύστα, άναταίνω—άνασα νάτο. Και άλλο (σ. 199) θεοσεμπαίκτης—θεουμπαίκτης. μπά; έτσι α; ; τς οε γίνεται ου στη Ρωμαϊκή ; Ντροπή δάσκαλε, μάς άκούν ' οι έννοι και μάς κοροϊδίζουν*. Παλιοι νόμοι είπαμε, δεν

*Οι Έλληνες λογιοί στερούνται, ως φαίνεται, γλωσσικής παιδείας και μεθόδου. Whitney (Συγκρ γλωσσ. Μεταφρ. Κατζιάκη σελ. 631). Άρπα τη δάσκαλε !

έχουνε πάραση στη Ρωμαϊκή, σήμερα άλλιώς είναι τα πράματα ό άδυνατότερος φτόγγος ε καταπίνεται άπ' το δυνατότερο ο κ' έτσι το θεο-εμπαίκτης γίνεται θεουμπαίκτης κι άπό τς είναι το «κοινό» στο ιδιωματικό θεουμπαίκτης το ο γίνεται ου. άπό τή γειτονική συνεργεία του χειλικού μπ.* Καταλαβίγγος ! Το θερμώοιμος δεν πρέπει να λέγεται θερμώοιμος γιατί είναι Ρωμαϊκή λέξη και δεν καταπίνεται ποτέ στη Ρωμαϊκή ό πιο δυνατός φτόγγος ο άπ τον άδυνατότερο ε (=αι), έτσι και ψυχρώοιματος ή κάλλιο ψυχροοίματος και ψυχροοιματιά δχι ψυχραιμία, πού οι άρχαιοι δεν τό 'πανε κ' οι Ρωμιοί (οι άμόλεφτοι) δεν τό λένε.

Και τώρα δε μου λέτε, κύρ Καθηγητή του λόου σας έτούτα είναι «τα κρείττονα» πού διδάσκετε (σελ. προλ. ε.) στους Ρωμιούς, κι απαιτείτε ν' άκούνε εις μόνα ; Νά σς χαίρουνται το λοιπόν όσοι σς άκούνε. Και λοιπόν πριν κλείσουμε τ' άθρο μας, ως κρεμάσουμε στη φούντα του δασκάλου άντις κουδουνάκια κάμποσες άπ' τις λέξεις πού μάς συβουλεύει : να μπάσουμε στο λόγο μας για να γίνη άστειός όπως ό ίδιος το λέει (γιατί οι δασκάλοι κρίνονται άπ' τα κεφάλια τους νυμίζουν πώς κ' ή γλώσσα μνήσκει ξερή σαν κούτσουρο και χαμπάρι δε έχουνε για το νόμο του μεταπεσμού του νομηάτου πού άλλάζουνε δηλ. με τον καιρό οι λέξεις νοήματα). ά-

* Βλέπε Γραμματικής μου § 16' και § 17.

κού-ε λοιπόν : άκυπητήριον άντις στεροβόταν, άπό-κυνον άντις φύλα, βλαιδός άντις στραβοπόδης, γάνος άντις λάψη (θυμηθήτε και τα «γεγαυωμένα πρόσωπα») γλήνη άντις κόρη του ματιού, δαγύς (έμείς νταγτε λέμε το θεϊό) άντις κούκλα, δαίς (δέστε τον) άντις φαγοπότι, έγκρίς άντις τηγανίτα, έπίζηνον άντις κρεατοσά-νιδο, ήπίαλος άντις άνατριχίλα κτλ. κτλ. κτλ.

Υστερ' άπό τούτα ρωτώ τον ειλικρινή άναγνώστη μου ποιός «έμφόρεται θράσους άφορήτου» να βρίζη δωρεά το φτωχό τον κοσμάκη πού δεν είχε το άτύχημα ν' άττικοναρκωθεί και γράφει τήν καταρρέουσα—άφου και καλά του τήν επιβάλλουν—όσο και όπως μπορεί ;

Μου φαίνεται πώς έχει και τήν ιδέα, πώς οι άρχαιοι πρόφερναν όπως και του λόγου του γιατί βλέπω πολύ λόγο κάνει για κάτι ψεφτοσημαδάκια της τεχνικής (λέγε ιστορικής) όρθογραφίας* άλήθεια έγω νόμιζα πώς έλλειφε πιά ή γεννά πού θαρρούσε πώς οι άρχαιοι είχαν έφτά λογιά σημάδια για το φτόγγο ι κτλ. και πώς ξεχωρίζαν τα φωνήεντα σε μακρά και βραχεία έτσι μόνη και μόνη για να βίζουνε άπάνου τους για τόνους ένα παλουκάκι και τότε ένα σκουληκάκι, μά είδα τηλεφαία στα «Παναθηναία» εν' άθρο κάποιου Παπαδημητρακοπούλου (συμπάθειο για το μάκρος) άπάντηση τάχα στο Κατζιάκη, πού πατεί ποδάρι και καλά πώς οι δασκάλοι προφέρουνε σαν τους άρχαίους κ' είπα με το νου μου πώς βρισκούμαστε

δονία, έλεγεν άνωτατος προξενικός, διότι οι άλλο- γλωσσοί Έλληνικοί πληθυσμοί πηγάζουν στα σχο- λεία που συντηρούν οι πλούσιοι άπογενείς, άλλ' έ- παιδή μαθαίνουν μια γλώσσα που δε μιλήθηκε ποτέ, γινύσκουν στα σπύτια τους όπως πήγαν. Έξαιρου- μέντας δε να είναι άλλόγλωσσοι και οι ίδιοι γίνον- ται και τα παιδιά τους μαζί άποχαιρετούν για πάντα.

Αν στα σχολία έδιδάσκετο ή δημοτική, έξαιρου- μέντας οι άλλόγλωσσοι μαθαίνοντας ζωντανή γλώσσα θα έγίνοντο άπόγλωσσοι και θα κερδίζαμε και αυτούς και τα παιδιά τους τα όποια θα έμαθαιναν τη γλώσ- σα, που έμαθε καιμίλησε σ' όλη τη ζωή του ο γονιός.

Νά κ' ένας πρόξενος άρχιμαλλιάρης (πολύ προ- χωρημένος; μάχιστα) που κι αυτός ξεφύτρωσε, όπως και ο κ. Μπενή-Ψάλλης, σά μανιτάρι, χωρίς δηλαδή οι μαλλιάρηοι να κοπιήσουν για να του άνοι- ζουν τα μάτια

Δεν όμολογεί όμως ο έντιμότατος προξενικός τό μεγάλο κρυφό του δυνάτη, διότι νοιώθει ότι τ' αυ- τιά του Έλληνικού λαού είναι άπροπαράσκευα ν' ά- κούσουν μια σκέψη τόσο βαθιά και τόσο νέα και διότι ξέρεi, ότι φέρονται έγκλήματα αι ύψηλότεραι σκέ- φεις όταν φέρνουν σ' άπροπαράσκευα αίτια.

Μά δικό μας καθήκον δεν είναι να παρασκευάσουμε τ' αυτιά για ν' άκουσθ ή αλήθεια; Δεν έπρεπε χρό- νια τώρα να είναι τό έργο μας αυτό και αυτή ή δου- λειά μας; Οι μόχοι και οι κόποι μας δεν θ' άγια- σθούν άπό την ύπηρεσία που θα προσφέρη ή νίκη της Ιδέας στον Τόπο;

Έλπίζω ότι αυτό ήθέλησαν, κι αυτό θα κάνουν με περισσότερη εργατικότητα και σταθερότητα, όσοι όρθότατα έσυμβούλευσαν, ότι οι Ρωμηοί δεν πρέπει να όνομάζουν άλλους προγόνους άπό εκείνους που έδημιούργησε τό έλεύθερο Κράτος, των όποιων όφείλουν να σεβονται: τη θρησκεία, τα έθιμα, τα ήθη, τας παραδόσεις και τη ΓΛΩΣΣΑ.

Έλπίζω, ότι τό έδαφος στο όποιο θ' άκουσθ ή αλήθεια έτοιμάζουν, όσοι με χτυπήματα γενναία ρίχνουν τας προλήψεις και τα λόγια, και διδάσκουν, ότι πρέπει να εργασθούμε πρακτικά, με έργα, για τό δυνάμωμα της Ρωμηοσύνης, ώστε τό γερό και άκ- μαίο Κράτος να καταστή σεβαστό για τον έαυτό του και για τους ξένους, να λογαριάζεται δε άπό τα γει- τονικά, είτε Γραικία, είτε Έλλάς, είτε Ρωμηοσύνη άυτόκαλείται.

Διότι επί τέλους πρέπει να φανή καταφάνερα, ότι άσεβούμε προς την άρχιότητα κ' έγκληματούμε κατά της ζωής όταν, ενώ νοιώθουμε ότι είμεθα τι- ποτένιοι και άρρωστοι Ρωμηοί, φανταζόμεθα ότι γι- νόμεθα άγαθοί και δυνατοί Έλληνες, επειδή θα μά- θουμε στο σχολία ν' άραδιάζουμε δυό τρεις κουτσού- τους Άττικούς

Ο Duclos μη θέλοντας να βεβηλώση τ' όνομα του Ρωμαίου άπεκαλεί «Ιταλό της Ρώμης» τον κά- τοικο της αιώνας πόλεως τον καιρό που κ' έκει έδειχναν την προκοπή τους οι γραμματισμένοι ψιτ-

τακίζοντας λατινικές φράσεις. Δεν είναι τάχα προ- τιμότερο να είμεθα σεβαστοί και πολιτισμένοι Ρω- μηοί κάτοικοι της προοδευτικής Ρωμηοσύνης, παρά «Ρωμηοί της Έλλάδος»;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΚΙ ΑΛΛΗ ΟΝΙΣΣΑ

Άφιερώνεται στον κ. Χατζιδάκι κι αυτή.

Ο φίλος μας κ. Herbert Krüger μ' έγράφει άπό τό Königsberg τάκόλουθα :

«..... Για την καημένη την Όνισσα του Πάλλη, βρήκα στη «Συναγωγή νέων λέξεων» του Κουμανούδη την άκόλουθη σημείωση (τόμος Β'. σελ. 728 στήλ. 1):

ΟΝΙΣΣΑ, ή, θήλυια όνος. Α. Π. Εύστρατίου 90.

Έρωτώ τώρα, μήπως την έφτιασε ο Εύστρατίου στο 1890 ή τη μεταχειρίστηκε μονάχα άφού την έπλασε ο Πάλλης;—Μά ένα άλλο βλέπω άκόμη άπό τη σημείωση αυτή, δηλ. πως ο Κουμανούδης δεν είχε τίποτα να πη για τη λέξη αυτή, γιατί πάντα, όταν δεν του φαίνεται καλόφτιαστη μια λέξη, τό σημειώνει, ή τό λέει φανερά. Άρα, την ένεκρινε, μολονότι ήταν αντίπαλος και του Ψυχάρη και όλων των Δημοτικιστών».

X

Αυτά μ' έγραψεν ο κ. Krüger, που μιλάει και γρά- φει τα Ρωμεία καλύτερα άπό χιλιάδες Μιστριωτοθρε- μένους Ρωμιούς. Και τώρα διαβάστε κ' ένα έπιγραμμα- τάκι φτιασμένο άπάνω σ' αυτή την ανακάλυψη.

Η ΟΝΙΣΣΑ

Τώρα π'υ κι άλλος μια φορά
Άπό τον Πάλλη πριν μ' έγραψε όνισσα,
Με τό συμπάθειο, μ' έγερά
τόν Μίστρο-Χατζηδράκη καταφρόνησα.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

VERHAEREN

ΒΡΑΔΥΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

Ξέρω πως δεν ύπάρχει τίποτε άπό τα πράγματα που διψάει ή καρδιά μου.

Θέέ μου, ξέρω πως είσαι φέμμα και όμως τα χείλη μου σε παρακαλούν και τα γόνατά μου, ξέρω πως τα μεγάλα σου χέρια είναι κλειστά, κλειστά τα μάτια σου στάλα άπελπισίας που κλαίνει,—Ξέρω

πως τον έαυτό μου όνειρεύομαι μόνον μέσα στον κό- σμο,—Θεέ! λυπήσου την τρέλλα μου,—θέλω να κλάψω τον πόνο μου μπροστά στη σιωπή σου!

Η ΚΟΥΡΑΣΗ

Δεν ήταν ούτε ή ζωή ούτε ο θάνατος.

Ήταν ή κούραση ή άχόρτακτη.

Τα μάτια του είχαν ιδή να φεγγαβολούν παρά- δοξα πετράδια στο καμίνι της σκέψης.

Οι φλόγες είχαν κάψει τα ματόκλαδά του.

Η καρδιά του έρραγίστηκε αναβαίνοντας την γυ- ριστή σκάλα του όνείρου,

Τό μυκλό του ήταν ένας κόσμος άπληστος, όπου έγύριζε ένας φώς, άχρό, γιατί ήταν μια πένθημη φωτιά επάνω σ' ένα βάλτο σκοτεινό—

Τίποτε δεν προμηνούσε την άποθείωση.

ΧΑΡΑΥΓΗ

ΑΒΓΕΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΑ*

Άγαπητέ «Νουμά».

Βλέπω και κάπως πειραχτήκατε όλοι σας με τό κατόρθωμα ενός Κυρίου που λησμονώ αυτή τη στιγμή τόνομά του, με θυμούμαι τό ψευτόνομά του «Άβγε- ρινός», κι αυτό σώνει. Πειραχτήκατε, δε μου φαί- νεται όμως και να τό πήρατε κατάκαρδα. Έγώ, να σας πω, τό πήρα πολύ κατάκαρδα και να σας ξη- γήσω γιατί.

Βγαίνει ένας Άβγερινός και σκαρώνει μια ψευτιά για χωρατό Κολνάει ή ψευτιά, έρχεται τότες ή Πού- λια των φίλων του και καμώνεται πως έσκασε στα γέλοια με τό χωρατό του Άβγερινού, και με την άμάθεια του «Νουμά».

Άς τό ψυχολογήσουμε τώρα λιγάκι. Ο Ρωμιός ζήτησε πάλι να χωρατέψη ή να πειράξη και δεν μπόρεσε να τό κάμη χωρίς να προστρέξη στην ψευ- τιά. Ψεγάδι, που δεν ξέρω κ' έγώ άπό πόσους αίώνες βαστά. Κ' ή Πούλια, έτοιμη να την όνομάση αυτήν

* Σημ. του «Νουμά». Μη τό πάρη άπάνω του ο κ. Κουρούπης και δεν τό δημοσιεύουμε για τό χατήρι του αυτό. Τό δημοσιεύουμε μονάχα γιατί μιλάει για γενικά- τερα πράματα και για να σωφρονιστούν εκείνοι που ένθου- σιάστηκαν με τα σαχλοκαμώματά του.

MENOS ΦΙΑΗΝΤΑΣ

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στο κίόσκι της Όμο- νοίας, πουλιούνται τάκόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τό ένα —κ' ένα φρ. χρ. για τό Έξωτερικό :

Του ΨΥΧΑΡΗ : «Τόνειρο του Γιαννίρη» και τό «Τα- ξίδι μου». —Του ΠΑΛΛΗ : «Η Ιλιάδα» τόμοι δυό (Α-Μ).—Του ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Του ΦΙΑΗΝΤΑ : «Γραμματική της Ρωμείκης γλώσσας» και «Άπό του θρύλους των αίωνων (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά τα- χυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του έξωτερικού δεν πληρώνουν ταχυδρο- μικά.

άκόμα σε μεσαιωνικό σκοτάδι—μά, και πως οι δασκάλιοι έχουνε καμηλήσιο γινάτι—ας είναι δά.

Τό κακό είναι όμως που όλα συνηθίσαμε να τα παίρ- νουμε άνάλαφα, μα τούτα δεν είναι και τόσο άδραβα όσο φαίνονται, τό ενάντιο μάχιστα πολύ συνεργούνε στην κακομοιριά του Έθνους. Η πρώτη μας ήβρε δξω και κα- νείς άπ' τους διαφεντεπτάδες της τύχης του κατακαημένου του Ρωμαϊκού δεν προσέχει και σ' άφτό τό ζήτημα λιγάκι, που ίσως είναι ή μεγαλύτερη ά δεν είναι ή μόνη αίτια του κακού. Τά είπε με τόσο πόνο ο γλυκός μας ο Άργύ- ρης στο «Νουμά» της 21 του Σταβρού. Τά διαβάσανε; τους έκανε την έντύπωση πώπρεπε; κάηκε ή καρδιά τους λίγο τό πιστέβω και για τούτο θα ξαναβάλω τα τελεφαία λόγια του χριτωμένου μου του Άργύρη ίσως ή φωνή εκείνου ένωμένη μαζί με τη δική μου ξυπνήσει κανέναν τους «..... οι δασκάλιοι» άφτοι συλλογιούνταν πως να πούν Έλληνικά τό φυσέκι, τό μπαρούτι, τό ταμπούρι και τό γιοουρούσι. Κι ως τόσο χιλιάδες Ρωμιόπουλα όλο- νένα διαλεγούντανε στα Μακεδονικά τα βουνά, που γενή- κανε χιλιάδες Γενιτσάρηοι κι άπ' τους παλιούς εκείνους πιδ φοβερότεροι, έτοιμοι να πολεμήσουνε σήμερα Τούρ- κους, άβριο να μ'ε καταπιούνε κ' έμάς—τους γονιούς τους».

Πικρή αλήθεια! Μην έχοντας γλώσσα ένδική φτια- σμένη άπ' τη μητρική, δεν άποχτήσαμε παλίστη, δε δη-

μιουργήσαμε οιλολογία, δε δείξαμε καμιάν ένδική ζωή, καμιάν πνευματική δράση, καμιάν άληθινή προκοπή! Λογιωτατισμός, ξερατίλα, σύχιστη μυαλού, στέρρηψη πνε- ματική, και λεζουδάκια άττικουργή για αντίσηκωμα. Έχουμε τους άρχαίους, τους προγόνους, μ'ε φτύνουν οι προγόνοι, άφτοι φροντίσανε άπό καιρό για όλα, τί τα θέλαμ' έμεις τα παραπάνω;

—Χά, χαχά! σου λέει ο άλλος, οι άρχαίοι δεν είναι μόνο δικοί σας, είναι προγόνοι όλου του πολιτισμένου κό- σμου κ' επειδή είσεis χάσκατε και κοντέβετε να μου- χλιάσετε, π'άμ' έμεις άλλου που δουλεύουμε, που ζούμε.

Προπέρου όταν έγιναν οι ταραχές για τα Έθαγγελικά, ένας Άργυροκαστρίτης δημοδιδάσκαλος δείχνοντάς μου τα γενομένα στην έφημερίδα μου με μερικά λόγια, που μούκαψαν την καρδιά.

—Διάβασ' εδώ, μου κάνει, να δεις τα χάλια των άπογόνων του Περικλέους.

—'Αμ' κ' έμεις άπ' την ίδια φλέβα βαστούμε ντι! του λέω.

—Εσύ μπορεί, μου λέει, έγώ όχι. Δεν καταδέχομαι να μαι ίδιο έθνος μ' άφτουνούς που κίνουν τέτοια πράματα. Έγώ είμαι Άρβανίτης. Έμεις μεθάβριο... θα διαβάζουμε τό Βαγγέλιο μας και τους ψαλμούς μας Άρβανίτικα να νοιώθουμε τί λένε, θα μιλούμε και θα γράφουμε Άρβανί-

την ψευτιά ξυπνάδα, λόγια δε βρίσκει να ποιήσει τον ήρωά της.

Είναι ριζωμένη αυτή η ψώρα μέσα στη ρωμαϊκή ψυχή, και τόσο βαθειά ριζωμένη, που σά να θαρρώ πως θα χαμογελάσουνε μερικοί μ' αυτά μου τ' λόγια. Καταντάει: σά να λές ενός κλέφτη που έχει πρόχειρο θησαυρό για να κλέψη χωρίς φόβο τιμωρία, πως είναι πιο τίμιο και πιο σωστό να δουλεύει παρά να κλέβη. Το πολύ θα σου κάμνη το μετανοιωμένο, και θα σου πή νκι, από πίσω σου όμως θα σε φασκελώση για τήν κουταμάρα σου.

Έτσι τώρα, αν έλεγαμε και του 'Αβγερινού πως βαρύτερο χτύπημα θα κατάφερε το «Νουμά» αν του γράφει κανένα ξυπνά και γερό κέρηρο, παρά στέλνοντάς του ένα ποίημά του και λέγοντας πως είναι Γιαπωνέζικο,—κι όχι μόνο βαρύτερο, παρά και πιο άκρικό, και πιο τίμιο χτύπημα,—κι 'Αβγερινός και Πούλια θα ξαναρχίζαν τ' αγγέλια και θα μας κορόιδευαν.

Σημάδια παρακμής, και μήτε παρακμής, αφού δεν άκμαζαμε ακόμα· αλλά σημάδια βαρβαρισμού. Κάμποσες τέτοιες ψευτονοστιμιές θ' άπαντήσης σε βιβλία ταξιδιωτών που περιηγηθήκανε σε μισοπολιτισμένα μέρη.

Καλά θα κάμνη ο κ. Χατζιδάκις, που τρέμει μήν τύχη και μας μάθουνε τι φρούτα είμαστε στην Ευρώπη, να διδάξη τους φίλους του, από τον κ. Μιστριώτη και κάτω να μη λένε ψέματα. Μιά και μισήση τή ψευτιά ο Ρωμαίος, πολιτίστηκε, και φόβο δεν έχει μήτε από Έβρωπίους μήτε από τους άγγέλους ακόμα.

Δικός σου
Α. Ε.

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

IV

Τώρα ξέρω πότε θύναι η τελευταία αύγη: όταν το φως δεν θα διώχνη πλεία τη νύχτα και την άγλη, όταν ο ύπνος θύναι αιώνας και μόνο ένα ανεξάντλητο δνερο. Ούράνια κούραση αίσθάνομαι στον έαυτό μου. Μακρύς και κουραστικός ήταν ο δρόμος στον άγιο τάφο, ο σταυρός μ' έδάρυνε. Το κρυσταλένιο κύμα, που ακατάληπτο σε κοινές αί-

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΕΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERRANT

Ο ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑΣ

Ο συμμαθητής μου 'Ηλιάς Διαβολάκος ήτανε δόκιμος μοναχός, μιτοκαλόγερος, δηλαδή, πουχ' ακόμα καιρό να πετάξη τ' αράσα του, αν ήθελε. Μικρούλη ορφανό τον πήρε σ' το μοναστήρι ένας θεός του ήγούμενος και του έμαθε τ' πρώτα γράμματα ως που έγινε δεκάξη χρονών... γομάρι! Σ' τ' άλληθια γομάρι. Έτρωγε όσο δέκα μαζί και με μια κλωταιά μπορούσε να γκρεμίση καστρόπορτα. Από δέκα χρονών άρχισε να ψηλόνη να ψηλόνη, ως που σε τέσσερα χρόνια έγινε ένας λελεκας ίσα μ' εκεί πάνω, άληθινός κατέβα να ράμε! Τ' αράμματα τ' ατίβαζε σ' το τσουβάλι. Ο καψερς ό ήγούμενος άβλεπε τ' α μουντάρικα και καιγότανε η καρδιά του, αλλά, σάν έξυπνος άνθρωπος, γι' αυτό ίσα ίσα έβαλε σ' το

σθπεσ, βγαίνει στού λόφου το κόρφο, που στα πόδια του η γήινη πλημμύρα σπάξει, όποιος το δοκίμασε, όποιος άπάνω στάθηκε στο βουνό των συνόρων του κόσμου και κύτταξε πέρα στην νέα χώρα στη κατοικία τής νύχτας: άλήθεια αυτός δε γυρίζει πίσω στού κόσμου την ταραχή, στη χώρα που κατοικεί το φως μ' αιώνια άνυσυχία.

Άπάνω χτίζει καλύδες—καλύδες τής ειρήνης, λαχταράει κι' άγαπή κυττάζει πέρα, δε που να τον τραθήξη κάτω η πλειο καλοδεχουμένη απ' όλες τες όρες στα νερά τής βρύσης. Το γήινό πλέει άπάνω και το γυρίζουν πίσω οι καταγίδες μα ό,τι με το γκιούξιμο τής άγάπης έγινε άγιο, λυωμένο τρέχει μέσα σε κρυφούς δρόμους στον άλλο κόσμο όπου, σάν μυρωδιά άνακατώνεται μ' άγάπες που ξύπνησαν. Ακόμα ξυπνάς, χαρούμενο φως τον κουρασμένο για να δουλέψη, φυσάς μέσα μου χαρούμενη ζωή: αλλά δεν με ξεμακρύνεις απ' την ένθυμση χορταριασμένου τάφου. Με προθυμία θέλω να κινήσω τ' ασαρκικά χέρια μου, όλούθε να κυττάξω γύρω μου, όπου με χρειάζεσαι, να δοξάσω τής λάμπης σου όλη την μεγαλιπρέπεια· χωρίς στενοχώρεια να παρακολουθήσω του τεχνικού σου έργου την όμορφη άρμονία με προθυμία να παρατηρήσω το βήμα τής δυνατής όρας σου που φέγγει· να έξιχνιάσω την άναλογία των δυνάμεων και τους κανόνες του θαυμαστου παιγιδιου που κάνουν άμέτρητοι χώροι και οι χρόνοι τους. Μά πιστή στη νύχτα μένει η μυστική καρδιά μου και στη δημιουργική άγάπη τής θυγατέρας της. Μπορείς να μου δείξης μια καρδιά αιώνια πιστή; Έχει ο ήλιος σου φιλικά μάτια, να μ' άναγνωρίζουν; Πάνουν τ' άστέρια σου το χέρι μου που πιθυμάει; Μου δίνουν πίσω το τρυφερό σφίξιμο και το χαϊδευτικό του λόγου; Τ' αστόλιδες με χρώμα και λεπτό γύρο, η αυτή έδωκε στο στολισμό σου σημασία άνώτερη και άγαπνητότερη; Ποιά ευχαρίστηση ποιά άπόλαυση δίνει η ζωή σου που να ζυγιάζει ίσα με του θανάτου τ' α γντάρια; Όλα όσα μ' άνθουσιάζουν δεν έχουν το χρώμα τής νύχτας: Σε φέρνει σα μητέρα και σ' αυτή χρωστάς όλη σου τή μεγαλοπρέπεια. Θα χανώσωνα μόνη σου, θα σκορπιζόσωνα στον άτέλειωτο χώρο, αν αυτή δεν σε κρατούσε δεν σε δέσμευε για να ζεστανόσωνα και να γεννούσες τον κόσμο. Άλήθεια ήμουνα πρωτίτερ' από όένα, η μητέρα μ' έστειλε με τ' αδέρφια μου, να κατοικήσω στην κόσμο σου, να το άγάσω με άγάπη και να γίνη μνημείο που να τον θαυμάζουν αιώνια· να τον φυτέψω μ' άμύραντα λουλούδια. Ακόμα δεν ώριμάσανε, αυτές η ούράνιες ιδέες· ακόμα είναι όλίγα απ' τ' άχνη τής αποκάλυψης μας. Μιά φορά θα δείξη το ωρολόγι σου το τέλος του γρόνου όταν γίνης σάν έμας και γιομάτη λαχτάρα και ήλόγα λυώσης και πεθάνης. Μέσα μου νοιώθω το τέλος τής ένασχόλησής σου ούράνια έλευθερία, γυρισμέ ευτυχή. Μ' άγρια άτυπη άναγνωρίζω την άπομάκρυνσή σου απ' την πατρίδα μας την αντίστασή σου στον παλιό, λαμπρό ούρανό. Η λύσσα

σου κι' ο θόρυβός σου μάτια. Άκαυτος στέκεται ο σταυρός σημαία νίκης του γένους μας.

Έκει πέρα πηγαίνω
Και κάθε πόνος· μια φορά
Τής ήδονής αίτια θα γίνη.
Αίγο καιρόν άκόμη
Έλεύθερος είμαι
Και μεθυσμένος κοιτομαι
Στην άγκαλιά τής άγάπης.
Μέσα μου άτέλειωτη ζωή
Δυνατά κυματίζει.
Κυττάζω από πάνω
Κάτω σ' έσένα
Σ' εκείνο το λόφο
Η λάμψη σου δένει.
Το δροσιτικό στεφάνι
Μιά σκιά φέρνει. Δυνατά
Σφίξε με άγαπημένη
Για να μπορέσω να ξυπνήσω
Και ν' άγαπήσω. Αίσθάνομαι
του θανάτου πλημμύρα,
Που ξανανοίγει. Βάλσαμο,
Αιθέρας γίνεται το αίμά μου.
Ζώ την ήμερα γιομάτος
Πίστη και θάρρος· τις νύχτες
Πεθαίνω σ' άγια ζέση.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΛΙ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι Κινέζοι κάνουν πολλά πράματα άνάποδα. Ο μπουσουλός τους κοιτάζει νότια, κι' όχι βορινά. Οι άντρες φορούνε μισοφόρια, οι γυναίκες βρακιά. Οι ράφτες είναι άντρες, γαμάληδες οι γυναίκες. Τ' α βιβλία τους διαβάζονται πίσωθε, και κάθε σημείωσή τους βρίσκεται απ' άπου κι' όχι από κάτω. Φορούν άσπρα για πένης, κ' οι παρανύφες τους μάβρα, που κι' άντις κορίτσα είναι γερόντισες. Το παράνομά τους έρχεται πρώτο, τ' όνομά τους κατόπι. Άρμίζουν το φαί με πορικά, και τελειώνουνε με σούπα και ψάρι. Τη γλώσσα που μιλούνε δεν τη γράφουν, και τη γλώσσα που γράφουνε δεν τη μιλούνε. Ός προς το τελευταίο όμως δεν είναι μοναδικοί. Το ίδιο κάνει κι' ο Χατζιδάκις.

— Άφροδίτη, δε σου είπα να μην πής κανένος πως είμαστε νιόπαντροι; Όλοι οι γειτόνοι μας κοιτάζουν. Πρέπει κάτι να είπες.

— Όχι, όχι, κυρά, είπε η Άφροδίτη και στουροκοπήθηκε. Έγώ να μιλήσω! Ήθε τις προάλλες η κυρά Γιάννα να με ψαρέψη, μα έννοια σου, κυρά, εγώ ξέρω... τής είπα πως δεν είσατε καθόλου παντρεμένοι. Άμα τέ νόμιζε!

— Ήφιγένειο, ποιός είναι πάλι αυτός ο πυροσβέστης; Δέ μου είπες πως έχεις ένα ξεδερσο μοναχά;

— Ναί, κυρά, έναν έχω στις πυροσβέστες. Του λόγου του, λαχτάρα του, είναι στην έφεδρεία.

νου του να κάμνη με το ζόρι τον άνεψιό καλόγερο. Που άλλου θάβρισκε τόσο χουζούρι ένας τέτοιος τεμπέλης και που άλλου τόσο πλούσιο κελλάρι ένας τέτοιος λαίμαργος; Σάν πέθανε ο ήγούμενος από 'να χρονικό πάθος, που τον τυραννούσε, άρχισε την περιουσία του σ' το μοναστήρι με την ύπαχρέωση να σπουδάση καλά τον άνεψιό του, αν ήθελε να μείνη καλόγερος και δεν ζητούσε πράματα του κεφαλιού του· ποιός ξέρει μην τον φανταζότανε καμμιά φορά ο δόλιος διορθωμένο, γραμματισμένο, θεολόγο τρανό, που θα τιμούσε μια μέρα το μοναστήρι που τον σπούδασε.

Σάν πέρασε ο Δίας το 'Ελληνικό, με χίλια βάσανα, πάντα τελευταίος σ' την τάξη του, τον διαβάσανε οι καλογέροι, τον κάνανε δόκιμο, γιατί είχε πιά την προπόμενη ήλικία, και τον έστειλαν κατά τή διαθήκη του θεού του, σ' την Άθήνα, να σπουδάση σ' ένα γυμνάσιό. Ήτανε τότες δέκα όχτώ η δεκαεννέα χρονών, μα φαινότανε 'πανω από είκοσι πέντε. Πρώτη δουλειά που σκέφτηκε ο Δίας να κάνει σάν πάτησε σ' το Γυμνάσιο, ήτανε... να ξετριφή σ' τή γυμναστική. "Α! όλα κι' όλα μα σ' αυτή κανείς δεν του παραβγαίνει! Έπρεπε να τον βλέπατε να στριφογυρνά σ' τ' α ξύλα κείνα, σάν τή σβούρα, να κάνει τούμπαι, να τεντώνεται, να σαλτάρη, σάν καραγιούζης, και ν' άνεμιζούνε γύρω τ' αράσα του

σάν φτέρουγες του Βελζέβούλη, και ν' άνεμιζούνε ξεπλεγμένα τ' άγριόμαλλά του, πούσαν, θαρρείς, άφημένα επίτηδες, για να κρεμαστή καμμιά φορά σάν τον μακαρίτη τον Άδισσαλώμ! Νοιώθετε πως καλλίτερο γλέντι δεν ήθελαν τ' α τρελλόπαιδα του σχολείου· κάθε φορά που είχανε αυτό το μάθημα γενότανε τέτοιο πατιρντι τρικουέβερτο, π' άναγκάστηκε ο Γυμνασιάρχης να έμποδίση τον Πάτερ 'Ηλία να γυμνάζεται έστώντας με το να μπορη ιερωμένος άνθρωπος να βρη τον παράδεισο και χωρίς να κάνει τούμπαις! Έτσι στερήθηκε ο καψερς την καλλίτερη διασκεδάσή του και άναγκάστηκε να βρη άλλους τρόπους καλοπερασιάζ σ' το σχολείο του. Φαίνεται πως πολύ θ' άγαπούσε τή μουσική, γιατί με σπασμένας μύταις των πεννών, σ' τ' α θρανία καρφωμένας, κατάρθωνε να βγάξη κάτι μουσικαίς φωναίς, π' άληθινή τρέλλα στους δασκάλους φέρωναι! Άλλοτες πάλι για να δείξη, φαίνεται, πως είχε μπη σ' το νόημα τής Άποκαλύψης, άφινε στην παραδοση να πετούν σ' τον άέρα κάτι έξωτικά, που σ' έκαναν να τρομάξης, τί θαρρείτε; μύγες, μ' ένα κομμάτι τσιγαρόχαρτο, στριμμένο σ' την άκρη και κάπου πίσω τους χωμένο! Μιά μέρα, που τον έβγαλε ο μαθηματικός σ' το μάθημα τής γεωμετρίας, είπε καλά καλά το θεώρημα κι' ύστερα στάθηκε μπρός στον πίνακα συλ-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Τετάρτη Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο—λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κέντρα της Ηλιατικής Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού Υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Ηλιατική Στεφανάρα, Ήξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

⊗ ΑΥΜΑΖΟΥΜΕ

και μεις τον Λόγιο νέο κ. Λουκόπουλο, που έπρωτίμησε να γίνη Λουστρός παρά να βγάλη, διά Πανθεσταλικών έράνων, περιοδικό σαν τον κ. Ήνσκήπη ή να βγάλη τον πατριωτικό κόρακα σαν τον κ. Ανοητόπουλο τον Αθηναίο. Το κατορθωμά του είναι ηρωικώτατο, χωρίς να πάψη γι' αυτό να είναι και λίγο θεατρικό, αφού πήρε τη βούρτσα στα χέρια του, όχι για να βγάλη το ψωμί του, αλλά για να δώση ύλη στους χρονογράφους των εφημερίδων, να δεχτή συγχαρητήρια τηλεγραφήματα από τα Φιλιατρά, να δημοσιεύη περιπαθη μινόμε στις εφημερίδες και να γίνη, χωρίς να το θέλη, μιὰ κι' αυτός μεγάλη της Αθήνας πληγή. Όστε την «Φεβρίνη» του εδιαδάσαμε, ούτε πήγαμε να μ'ε λουστράρη τὰ παπούτσια, για

λογισμένος κι' άμείλητος, σαν ν'ήθελε να συμμαζέψη το μυκλό του. άμα τούπε ο καθηγητής να γράψη το σχήμα και να προχωρήση σ' το μάθημα, πήρε την άπόρρηση, άρπαξε ζωηρά το τεμπεσίρι και σ' τή στιγμή σου σάκρωσε σ' τον πίνακα... Ένα κοκκοράκι! Όλα τὰ παιδικά... σαν τὰ κοκκοράκια λάλησαν, κι ο δάσκαλος από τή φούρκα του κόντεψε να πάρη άποπληξία. Τήν ίδιαν τή στιγμή ο γυμνασιάρχης φώναξε τον Ήλια και τούπε να μην πατήση ένα μήνα σ' το σχολείο, μήπως ή άλλαγή αυτή του άγέρα τον φέρη σ' τή σύγκλα του. Ή άνάπαψη αυτή θαρρώ πως πολύ ώφέλησε το φίλο μου, γιατί φιλοτιμήθηκε να φανή ξυπνότερος άπ' ότι ήτανε, κινουόρια πειραχτήρια βρίσκοντας για τους δασκάλους...

Ο Πάτερ Ήλιας τις πλειότερας φορές έτρωγε στην κάμαρά του. Είχε μιὰ φουρού και όλα τὰ χρειάζομενα για να μαγερεύη, κουβαλούσε δε του πουλιού το γάλα από το μοναστήρι, τυρί περίφημο, βούτυρο, λουκάνικα, όσπρια, ό,τι καλλίτερο μπορούσε. Έτσι άμα δεν έτρεχε σε κακοκεφαλαίς, φρόντιζε σ' τήν κάμερα για τήν παραδαρμένη του που καιρός να κάτση σ' το σκαμνί του για μελέτη! Τώρα θρηστέ πως έκανε το μάγερα για οικονομία; ά μπά! ό,τι του περισσευε από το έξοδο της τροφής, το ξώδευε σ' τὰ γλέντια του και σ' τὰ ξενύχτια. Τὰ κακόμοιρα τὰ

να μπορούμε να κρίνουμε τήν φιλολογική και λουστρική ιδιοφυία του. Διαβάζουμε όμως δυστυχώς τις εφημερίδες και—δεν σάς το κρύβουμε—πάμε να πιστέψουμε από όσα διαβάζουμε πως αν πήρε ο ρηξικέλευθος νέος—τόν είπαν δά κι' αυτόν ρηξικέλευθο, κ' έννοια σας—τή βούρτσα στα χέρια, δεν τήν πήρε για να βγάλη το ψωμί του, για να ποδείξη στον κόσμο πως τσαλαπατάει τις κοινωνικές συνθήκες, αλλά για να κάνη θόρυβο, να ρεκλαμαριστή, για να παρσιτήση εκεί στο ύπαιθρο ο ίδιος το πιο καλύτερο σκηνικό του έργου, τήν Θουρυβίνη που τάρχιζε για δράμα και βγήκε πανάθειμά το στο τέλος κωμωδία παραπολύ άνοστη.

Μη τὰ παρεξηγήση τὰ λογία μας αυτά. Να να διαβάση, να τὰ νοιώση και καλό θα του κάνουν. Θα τον αναγκάσουν να δουλέψη σοβαρώτερα στο μέλλον, ή με τήν πέννα ή με τήν βούρτσα. Νέος είναι και νέος που μπορεί πολλά να κατορθώση—τάποςδειξε. Νάρχινση λοιπόν από δω και μπρός να δουλεύη σεμνότερα και ήττωχότερα. Να μην άκούγεται ή βούρτσα του τόσο, να μη κουβετιάζη με τους δημοσιογράφους, να μη φαπλατσορίζη στους «Καιρούς» πως «έρχεται ο διά της φαντασίας αγωνιζόμενος προς συλλογήν πάσης ιδέας καθιστώσης, λόγω της δράσεώς της ζηλδτυπον ένα ζείδωρον ήλιον να έμολογήση...» τάνομελόγητα.

Αυτὰ να κάνη και θα μ'ε θυμηθή. Και πρό πάντων να καρφώτη γερά τὰ πόδια του στη γή για να μη κάνη το φοβερό εκείνο βήμα που χωρίζει το σοβαρό από το γελοίο.

ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

της φορολογίας του δημοσιογραφικού χαρτιού, από το όποιο εξεφύτρωσε και το περίφημο συνδικάτο των διευθυντών των εφημερίδων, μονάχα ή «Έστια» και το «Σκρίπ» έκράτησαν τή θέση που πρέπει να κρατάη ή δημοσιογραφία πάντοτε, όταν θέλη να επιβάλλεται στην κοινή γνώμη με κάποια αξιοπρέπεια και με κάποια, πως να το πούμε, ανθρωπιά.

Ο Άρκούδας του «Έμπρός» τόσο παραξενεύτηκε με τή στάση αυτή, ώστε άποκλέσε Κικιντζήδες—ό μορφάνθρωπος! τους διευθυντές των δύο εφημερίδων, μόνο και μόνο γιατί δεν έλαβαν μέρος κι' αυτοί στον γραβαρίτικο χορό και δεν άπλώσαν τὰ χέρια τους στους βουλευτές να πούν:

— Έλεημοσύνη, Χριστιανοί, να συχωρεθούν τὰ πειθαυμένα σας, μη μ'ε βάλετε φόρο στο χαρτί!

ράσσα του είχαν βρή τον μπαλά τους. Πότε τὰ φορούσε, ξεσκισμένα, ζαρωμένα, κουτσουπαλωμένα, γεμάτα πάντα σκόνη και λεκέδες. Πότε τὰ πετούσε με καταφρόνια σε μιάν άκρη και φορούσε τὰ κουτσουβάκια κοσμικά του, κρύβοντας σε μιὰ ρεμπούπλικα τὰ μακρυά του τὰ μαλλιά, που έδειχναν πως είχε λίγη γνώση. Τότε χωρίς άλλο έτοιμαζότανε για κανένα πανηγύρι: ή σε κανένα κρασοπουλειό θάκανε μ' άλλους άρκαντάσηδες του κουτρούλη το γάμο, ή με καμμιὰ κοκκωνίτσα θα τραβούσε με τήν άμαξα σ' τήν Κολοκυθού ή σ' τὰ Πατήσια, όχι βέβαια για να τής διαβάση των άμαρτωλών τή σωτηρία! Είχε βλέπτε, ο καυμένος τήν άδυναμία του, λαχταρούσε, πέθαινε, για τής έμμορφας κοκκωνίτσας, έδινε τή μισή του τή ζωή για ένα δροσερό χαμογέλιο, για ένα μαργιόλιο κύταγμα... Με τήν αλήθεια δεν είχε κι' άδικο ο δύστυχος! Όποιος π'ή πως αυτά δεν τ' άρέσουνε, ή ψεύτης είναι ή ζαβός ή... χαρέμι τον βάλανε να φυλάη! Μια μέρα είχε φωνίσει από τήν άγορά μιὰ τραγίσα κεφάλια, που μπορούσε να τήν πάρη και για γαϊδουρινή τήν τύλιξε καλά σε μιὰ εφημερίδα και τήν έλωσε κάτω άπ' τὰ ράσσα του, αν και ήτανε κατακτωμένη και χωρίς δυσκολία θα περνούσαν το χαρτί τὰ άίματα. Ήτανε βράδυ, έξ ή έξήμιση ή ώρα και πολλός κόσμος πήγαινε στον περι-

Το Συνδικάτο, λέν, ιδρύθηκε για να προστατέψη τὰ ήθικα και υλικά συμφέροντα του τύπου. Το δεύτερο το πιστεύουμε. Μα για το πρώτο, τί να σάς πούμε; Ήθικα συμφέροντα δεν βλέπουμε πουθενά, ώστε αφού δεν υπάρχουν, δεν είναι και καμμιὰ άνάγκη να προστατευθούν.

ΠΟΙΟΣ

τά θέλει τὰ κόμματα στην Ελλάδα; Κανείς. Κι' ός τόσο ποιος έχει το θάρρος να τὰ πολεμήση; Πάλι κανείς.

Μέσα στα «Ρόδα και Μήλα» του Ψυχάρη (Τόμος Β', σελ. 213) βρίσκεται, μαζί με τόσες άλλες, κ' ή μεγάλη αυτή αλήθεια. Άλλά ποιος προσέχει σ' αυτά; Όλοι φωνάζουμε μέρα νύχτα για τὰ κόμματα, όλοι γινόμαστε Ίερεμίες, φωνάζουμε πως τὰ πολιτικά κόμματα χαντίκωσαν και θ' αποβουλιάζουν το Έθνος κι' όμως κανένας μας δεν έχει το θάρρος να τὰ πολεμήση πραγματικά και να γίνη Ήρακλής, για τήν εθνική αυτή κοπριά.

Και ο λόγος άπλούσιαιος. Τρέφουμε τὰ κόμματα, γιατί τρεφόμαστε άπ' αυτά και—στην πρώτη άνάγκη στο βουλευτή μας θα τρέξουμε, που τον θέλουμε νάιναι και Κυβερνητικός, για να μπορή να τεκνιώση σύντομα τή δουλίτσα μας.

Μήπως έχει κανένας αντίρρηση γι' αυτό;

ΛΥΠΗΘΗΚΑΜΕ

κατάκάρδα για κείνα που είπε τήν παρασμένη Δευτέρα στον «Παρνασσό» ο κ. Γρ. Βερναρδάκης. Άν τάλως ο Μιστριώτης ή ο Ξενόπουλος θα γελούσαμε. Μα από τον κ. Βερναρδάκη, που κ' έπιστήμονας πραγματικός είναι και δυνατά πολέμησε άλλοτε και πολεμάει που και που ακόμα τον Κοντισμό και τον σχολαστικισμό, περιμέναμε άλλα λογία, πιο φρόνιμα κι' άλλα έπιχειρήματα, πιο σοβαρά, για το γλωσσικό ζήτημα. Κρίμα! Κι' ο Κουρουπολιδιος αν ανέβαινε στο βήμα του «Παρνασσού» και μιλούσε για το ίδιο ζήτημα, δεν θα μιλούσε χειρότερα άπ' αυτόν.

Ο κ. Βερναρδάκης έβρισε τή δημοτική γλώσσα βαναυσότατα κ' έχτισε ένα λασπυργό στην καθαρεύουσα που τον έγκρέμισε άμέσως με τὰ ίδια του τα χέρια, αφού το μόνο μέρος που άξιζε άπ' όλη τή διάλεξη του ήτανε δυο στίχοι από τον «Προμηθέα» του Αισχύλου, μεταφρασμένοι από τον ίδιο στην δημοτική! Για τους στίχους των «Περσών» που μ'ε τους παρουσίασε μεταφρασμένους στην καθαρεύουσα, δε λέμε τίποτε, από σεβασμό προς τον άδρα. Έπειτα το είπε κι' ο ίδιος άπαγγέλλοντας τον θρήνο της Ίούς:

πατο' κει κοντά στην πλατεια της Ομόνοιας βλέπει να περνούν δίπλα του δυο ύμορφαις κοπέλαις μ' ένα λιμοκοντόρο, πεταχταίς και λιγυσταίς, ικαναίς να σκαנדάλισουνε και μητροπολιτη, όχι το δόλιο τον Ήλια, που δεν ήτανε καλά καλά ούτε καλόγερος! Κύτταξε τή μιὰ, κύτταξε τήν άλλη, κόλλησε ή κολασμένη του ματιά επάνω τους σαν τὰ διψασμένα χείλια στο ποτήρι, κι' άρχισε να ταις άκλουθη άχώρτατος....

— Βρέ συ δεν ντρέπεσαι; παππάς μωρέ θα γίνης ή σκουπιδιάρης; Άντε να χαθής! τούπε τότε θυμωμένος ο λιμοκοντόρος, που βρήκε τήν περίσταση να δείξη τήν καλλικαριά του σ' τις συντρόφιστες.

— Τί να ντραπώ; Κακό έκανα που κύτταξα; Μπας και θα βάλης τούλόγου σου φόρο σ' τὰ μάτια;

— Πάμε να φύγουμε, Δημητράκη, άστονε τον παληάνθρωπο να κουρεύεται! θέλησε να π'ή ή μεγαλύτερη, τραβώντας τον καθαλιέρο άπ' το χέρι, μ' αυτός, μπρε μάτια μου, δεν πιανώτανε, είχε πάρει φόρα και με μιὰ δυνατή μπαστουριά έκανε τήν πλατ'η του Πάτερ Ήλια να τρίξη.

— Νά, μωρέ Θεομπαίχτη, ο φόρος! Άρπαξε κι' άλλη! Δεν σ' άρκει; έχω κι' άλλαις!...

(άκολουθει)

— Τὴν γλῶσσαν μου δὲν τὴν ἐξουσιάζω πλέον. Παραφέρομαι ὑπὸ τῆς μανίας!

Καὶ πραγματικῶς, δὲν τὴν ἐξουσιάζω τὴν γλῶσσαν τοῦ ὁ κ. Βερναρδίνης ὅταν, παραφερόμενος ἀπὸ τῆς δασκαλομανίας ποῦ θολώνει καὶ τὴν πρὸς ἑστέρας διάνοις, μὲς παρυσιάζει τὸν Αἰσχύλο περὶ καὶ ἀνούσιο σὺν κανένα ἀρθρογράφῳ τοῦ «Ἐμπρός».

ΥΣΤΕΡΑ

ἀπὸ τὸ «πραγματικὸ ποτήριον» τοῦ Πολέμη. (πάνθημα τὴν αὐτὴν τὴν ἀλιμὴν μηχανορραφίαν ποῦ τῶσπασαν τὸ μαγικὸ αὐτὸ ρακοπότηρον καὶ δὲ μὲς τῆς τῆς κερνάει ἀδιάκοπα τὸ ἀθάνατο τῆς τέχνης νερό!) οἱ «Ἰσχυροὶ» τοῦ Ραγκαβῆ. Εἶπατε τίποτα; — Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Μιὰ ἰκεσίαν ἀπευθύνουμε στὸν Βασιλέα, νὰ σώσῃ καὶ μὲς καὶ τὸ ταμεῖο τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἀπὸ τὰ πρωτότυπα ἔργα ποῦ ἀσκημίζουσι ἕνα τόσο ὁμορφὸ καὶ πλούσιο χτίριο σὺν καὶ αὐτό.

Μετὰ τὰς μεταφράσεις τῆς προκοπῆς καὶ τὸ θέατρο μπροστὰ θὰ πᾶρῃ καὶ συγγραφεῖς καλοὶ θὰ βγοῦνε μιὰ μέρα. Τὸ κάτω κάτω γὰρ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πρωτότυπη πανούκλα τὸ θέατρο, ὡς κέρφη μιὰ σύνταξιν μικρὴν στοὺς κ. κ. πρωτοτύπους γὰρ νὰ μὴ τὸ ἐνοχλοῦνε μὲ τὰ ἔργα τους. Ἄλλο γιαντρικὸ δὲν ὑπάρχει.

Η ΒΟΥΛΗ

μας ἐδούλεψε πατριωτικώτατα τὴν νύχτα τῆς Τετάρτης. Καὶ μόνον ἔτσι ὅταν δουλεύῃ ἡ Βουλὴ, ὅχι μὲ λόγια τοῦ ἀέρα, μὰ μὲ βρισίεις καὶ μὲ μαγκουριές, ὅπως ἐδούλεψε τὴν Τετάρτη, θὰ κἀνῃ καλὸ στὸν τόπο, γιὰ τὴν πείσῃ καὶ τοὺς πρὸς ἀπλοϊκοὺς πῶς εἶναι περὶ τῆς καὶ πῶς μπορεῖ ἀξιολογῆσαι νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν μέτῃ, γὰρ νὰ σωθῇ ὁ τόπος, γὰρ νὰ τραβηξῇ λίγο μπροστὰ, πετώντας στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν τὰ χιλιοσπασμένα κοινοβουλευτικὰ δοκανίκια, στὰ ὅποια σήμερον στηρίζεται γὰρ νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω κουτσαίνοντας.

— Δὲν εἶναι κατάστασις αὕτη! Εἶναι αἰσχος! Εἶναι ἀτιμία! Εἶναι ἐντροπή!

Δὲν τὰ λέμε μεις. Τὰ εἶπε βουλευτῆς, τὰ εἶπε ὁ κ. Φλέσσας, ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, καὶ τὰ λόγια του αὐτὰ εἶνε τὰ μόνον ἀληθινὰ λόγια ποῦ ἀκουστήκαν ὡς τῶρα μέσα στὸ λεπροκομεῖο τῆς ὁδοῦ Στιοδίου.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μυριόχρωμα πάλιν ἀνθίζουσι λουλούδια
στοὺς λόφους στοὺς κάμπους σκορποῦν εὐωδιὰ
πουλάκια τριγύρω ἀκούσ με τραγουδιὰ
νὰ ψάλλουσι τὸν πόνο, 'ποῦ κρύβ' ἡ καρδιά.

Ἀρχίζει καὶ ὁ Ἔρωσ παιγνίδια νὰ στρώνῃ
γλυκύτερες τῶρα σκορπᾷ τὴν ματιὰς
καὶ ἄλλοι στὴν καρδίαν 'ποῦ κρυφὰ τὴν πλῆγώνει
τὴν δίνει γὰρ πάντα μὲ δυὸ σαϊτιὰς

Ροδίζουσι δὲ ἢ φύσις γιορτάζει
ἢ νεότης γλεντάει, γιομάτη χαρὰ
πετᾷ ἢ ψυχὴ μα, μὲ πάθος στενάζει
νὰ φτάσῃ 'ψηλά, πειδ' 'ψηλά λαχταρᾷ.

Ἰδέες γλυκὲς μέσ' τὴν Ἄνοιξιν μόνο
γεννᾷ ἡ καρδιά μας, τὴν πίκρας ξεχνᾷ
καὶ μόνον ὁ γέρος θυμᾷται μὲ πόνο
πῶς ἔφυγ' ἡ νεότης, δὲ θάρσῃ ξανά!

Ἀλλάζουν ὡς τόσο, οἱ τόποι, τὰ χρόνια
μὰ ὅχι ποτὲ δὲν ἀλλάζ' ἡ καρδιά
ὁ Ἔρωτας μέσα τῆς τρέφει αἰώνια
γλυκεῖα καὶ ἀθάνατα πάντα φωτιά!

ΑΝΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Manchester, Φλεβάρη τοῦ 1904.

Ἀπὸ τὰ τρία συστήματα ποῦ, ὅπως εἶπα
στὸ πρῶτο μου γράμμα, πολεμοῦν ἐδῶ τὸ ἀνοικτὸ
ἐμπόριον, τὸ πρὸς ἄλλο στὸν ἀγγλικὸ λαὸ εἶναι ἴσως
τὸ σύστημα τῶν Ἀνταποδοτικῶν δασμῶν, δη-
λαδὴ τὸ περιφρημὸν Retaliation. Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἡ
ἀγγλικὴ Κυβέρνησις καὶ αὐτὸ θάναται τὸ ἐπίσημον πρό-
γραμμα τῆς στὴν ἐρχόμενης βουλευτικῆς ἐκλογῆς,
γιὰ τὴν τέτοιον σημαντικὸν ζήτημα θὰ τ' ἀποφασίσῃ τὸ
ἔθνος. Οἱ ὀπαδοὶ τῶν ἀποδοτικῶν δασμῶν δὲ ζη-
τοῦνε γενικὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν προστασίαν,
παρὰ μονάχα νὰ δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσίαν, βάζοντας
ποῦ καὶ ποῦ δασμοὺς, νὰ χτυπᾷ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ

ἴδια τοὺς ὅπλα, δηλαδὴ νὰ φορολογῇ πραγματικὰς
ξένων ἐθνῶν ποῦ εἶτε βλάπτουσι τ' ἀγγλικὸ ἐμπόριον
μὲ προστατευτικὸν δασμὸν, εἶτε τοὺς βάζουσι ἐπί-
τηδες γὰρ νὰ τιμωρήσῃ ἀγγλικὴν ἀποικίαν ποῦ ἔ-
δωκε κάποιον δασμολογικὸν προνόμιον στὴ μητέρα τῆς
τῆν Ἀγγλίαν. Αὐτὸ, λένε, δὲ θὰ πᾶρῃ προστασίαν, γιὰ τὴν
δὲν εἶναι λόγος νὰ προστατευτῇ ὁ Ἄγγλος ἀπὸ
κάθε συναγωνισμῶν, παρὰ μονάχα ἀπὸ ἀδικὰ συνα-
γωνισμῶν, μήτε νὰ φορολογηθῇ κάθε ξένον πραγμα-
τικόν, παρὰ μονάχα ὅσες ἔρχονται ἀπὸ μέρη ποῦ φο-
ρολογοῦσι τὴν ἀγγλικήν. Εἶναι μάλιστα τὸ καλλίτερον
μέσον γὰρ νὰ βροῦν οἱ ξένοι στὴν συλλογικὴν τὴν κ' ἔτσι
τὸ σύστημα τοῦ ἀνοικτοῦ ἐμπορίου νὰ γίνῃ γενικόν.
Ὅταν οἱ ἄλλοι βάζουσι δασμοὺς, ἄλλους τόσους ὡς
βάζῃ καὶ ἡ Ἀγγλία. Ὅταν πάλιν τοὺς βάζουσι, ὡς
τοὺς βάζῃ καὶ αὐτή. Ἡ ἐξουσία τοῦ Κράτους νὰ
βάζῃ στὴν ἀνάγκη δασμῶν, εἶναι τὸ μοναχὸν ὄπλον
γὰρ ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ξένους ν' ἀλλάξουσι τοὺς δι-
κούς τους. Πρέπει, ὅπως εἶπα, νὰ βλαστῇ ἡ Κυβέρ-
νησις γιομάτην ρεβὺλβερ γὰρ νὰ φοβερίσῃ τοὺς ξένους
καὶ νὰ καταρθῶνῃ συμφωνίας ὠφελίμες στὸ Ἀγγ-
λικὸ ἐμπόριον. Πρέπει μάλιστα αὐτὸ νὰ γίνῃ ἀμέσως
γιὰ τὸ κακὸ χειροτερεύει κάθε μέρα, οἱ ξένοι ἀδιά-
κοπα μεγαλώνουσι τοὺς δασμολογικοὺς τοὺς τοίχους
καὶ ὁ Ἄγγλος κοντεύει ν' ἀποκλεισθῇ ἀπὸ κάθε ἀγορᾶς.
Σήμερον, μήτε οἱ ἐμπορικῆς συνθήκες τῆς δὲν ὠφελοῦν
τὴν Ἀγγλίαν, γιὰ τὴν ἐνφ' ὑποχρεῶνουν τὸν ξένον νὰ μὴ
φορολογῇ περισσότερο τὴν ἴδιαν πραγματικὰ ὅταν ἔρ-
χεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν παρ' ὅταν ἔρχεται ἀπ' ἄλ-
λου, δὲν τὸν ἐμποδίζουσι ὅμως νὰ φορολογῇ περισσό-
τερον ὅσες πραγματικὰς εἰσάγει κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀγγ-
λίαν, ποῦ ἀπ' ἐκεῖ δὲ φοβᾷται ἐκδίκησιν, παρ' ὅσες
εἰσάγει ἀπὸ μέρη ποῦ τὸν φοβερίζουσι μὲ δασμοὺς.
Τότες μονάχα θὰ καταρθῶνῃ ἡ Ἀγγλία ὠφελίμες
συνθήκας καὶ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἀδικὸν συναγωνισμῶν,
καὶ ἀπὸ τὸ νὰ τὴν πλημμυροῦν οἱ ξένοι μὲ φτηνὰς
πραγματικὰς δίχως νὰ παίρουν τὴν δικήν της, ὅταν
δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσία νὰ τοὺς φοβερίσῃ μὲ δα-
σμοὺς. Ἰσως μάλιστα πτύχῃ ἔτσι τὸ σκοπὸν τῆς
καὶ δίχως νὰ βάλῃ δασμοὺς, γιὰ τὴν φοβερὰ μονάχα
θὰ σώσῃ ἂν πάλιν καταρτῆσῃ ἡ δουλειὰ σὲ δασμο-
λογικὸν πόλεμον, ἡ Ἀγγλία ἔχοντας τὸ μεγαλύτερον
ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς γερὰ ὁικονομικὰ, δὲν ἔχει φόβον νὰ
νικηθῇ. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Γερμανίαν εἰσάγει
περισσότερα ἀπ' ὅ,τι εἰσάγει, ἀπὸ τὴν πρώτην μαλι-
στα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς εἶναι τριπλάσιον τῆς ἐξαγωγῆς
τῆς, καὶ λοιπὸν εὐκόλως τὴν χτυπᾷ μὲ δασμοὺς
εἰσαγωγῆς.

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφρασις Ἑλίας Π. Βουσιερίδου

Βέλαξαν καὶ τὰ πρόβατα, πήδησαν καὶ τ' ἀρνιά·
καὶ ἀφοῦ γονάτισαν κάτου ἀπὸ τὴν μαννάδες τους, βύ-
ζαιναν τὰ μαστάρια· καὶ ὅσες δὲν εἶχαν ἀκόμη γεννήσει
τὴν κούραση, καθάλιευν καθένα ἀπὸ μιὰ. Κυνήγησαν
καὶ οἱ τράγοι τὴν γίδες καὶ πηδοῦσαν τριγύρω τους πρὸς
ἔρωτικά καὶ πιάδουσαν ἀναμεταξύ τους γὰρ τὴν γίδες.
Καὶ καθένας εἶχε τὴν δικήν του καὶ πρόσεχε μὴπως
κανένας ἄλλος τοῦ τὴν καθάλιεψι κρυφά.

Θ'. Καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη τὰ τέτοια πράγματα, ἂν
τῶσπασαν θὰ τοὺς παραινέουσαν στὴν ἀπόλαυσιν καὶ οἱ
νιοί, καθὼς ἦσαν γυμνασμένοι καὶ ἀπὸ πολλὴν κούρασιν
ζητοῦσαν ἀγάπην, ζάνθων ἀπὸ ὅσα ἀκούγαν καὶ ἔλυο-

ναν ἀπὸ ὅσα ἔβλεπον καὶ ἤθελον καὶ αὐτοὶ κάτι περισ-
σότερον ἀπὸ τὸ φιλὶ καὶ τ' ἀγκαλιασμά καὶ πρὸς πολλὸν ὁ
Δάφνης· γιὰ τὸν καθὼς εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ τὴν κλεισού-
ρα ὅλο τὸ χεῖμα καὶ ἀπὸ τὸ καθῆσι, καὶ τὰ φιλιὰ
πεθυμοῦσε καὶ γὰρ τ' ἀγκαλιασμάτα λαχταρῆζε καὶ
ἦταν γὰρ κάθε δουλιὰ πρὸς περιεργὸν καὶ πρὸς τολμηρῶν.
Παροκκοῦσε λοιπὸν τὴν Χλόην νὰ τοῦ χάρισει ὅ,τι ἤθε-
λε καὶ γυμνὴ νὰ πλαγιάσῃ μ' αὐτὴν γυμνὸν περισσό-
τερον ὅρα ἀπὸ ὅσην προτιθέσθαι συνήθιζαν· γιὰ τὸ αὐτὸ ἔ-
λειπεν ἀπὸ τοῦ Φιλητᾶ τὰ μαθήματα, γὰρ νὰ γίνῃ
καὶ τὸ μόνον γιαντρικόν, ποῦ καταλογάζει τὴν ἀγάπην.
Κ' ἐπειδὴ ἐκείνη ρωτοῦσε, τί ἄλλο εἶναι ἀκόμη ἀπὸ τὸ
φιλὶ καὶ ἀπὸ τ' ἀγκαλιασμά καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πλάγια-
σμα καὶ τί σκέφτεται νὰ κἀνῃ ἂν γυμνὸς ἔξαπλωθῇ
μ' αὐτὴν γυμνὴ, εἶπε:

— Αὐτὸ, ποῦ κἀνοῦν τὰ κριάρια στὴν προβατίνης καὶ οἱ
τράγοι στὴν γίδες. Βλέπετε πῶς ὑστερὸς ἀπ' αὐτὴν τὴν δουλιὰ
μήτε ἐκείνης πρὸς τοὺς ἀποφεύγουσι, μήτε ἐκείνοι κούρα-
ζονται κυνηγῶντάς τες, παρὰ ἀπὸ δῶ πέρα, σὲ νὰ δο-
κιμάζουσι τὴν ἴδιαν γλύκην, βόσκουσι μαζῇ; Πολὺ γλυ-
κιά, καθὼς φαίνεται, εἶναι ἡ δουλιὰ καὶ νικάει τοῦ ἔ-
ρωτα τὴν πίκραν.

— Μὰ δὲ βλέπετε, Δάφνης, τὴν γίδες καὶ τὰ κριά-
ρια καὶ τοὺς τράγους καὶ τὴν προβατίνης, πῶς ἐκείνοι
κἀνοῦν ὄρθοι καὶ ἐκείνης παθαίνουσι ὄρθος; ἐκείνοι ἀφοῦ

πηδήσουσι, καὶ αὐτὴν ἀφοῦ τοὺς κρατήσουσι στὰ πσιναῖ
τους; Κ' ἐσύ θέλεις νὰ πλαγιάσῃ χαίμου μαζῇ σου γυ-
μνὴ; καὶ ὅμως ἐκείνης πόσο πρὸς μαλλιαρῆς εἶναι ἀπὸ μέ-
να, ἂν καὶ εἶμαι ντυμένη;

Τὴν πίστιν ὁ Δάφνης καὶ ἀφοῦ πλάγιασε χαίμου
μαζῇ τῆς πολλὴν ὥρα κείτονταν, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ὅσα
πεθυμοῦσε τίποτε δὲν ἤξερε νὰ κἀνῃ, τῆν σηκῶνεν καὶ
ὑστερὸς τῆν σφιχταγκάλιαζε κἀνοῦντας ὅπως οἱ τράγοι.
Μὰ σὺν βρέθηκε σὲ πολὺ δυσκολώτερη θέσιν, καθῆσε καὶ
ἐκλαψε γιὰ τὴν ἦταν καὶ ἀπὸ τὰ κριάρια πρὸς ἀνήξερος
στοῦ ἔρωτα τὴν δουλιὰς.

Γ'. Κ' εἶχεν ἕνα γείτονα, ζευγολάτην δικὸν τοῦ
χωραφιοῦ, ποῦ τὸν ἔλεγον χρώμη καὶ περασμένον στὰ
χρόνια. Αὐτὸς εἶχε γυναικουλά φερμένην ἀπὸ τὴν πο-
λιτείαν, νέα καὶ ὁμορφὴ καὶ πρὸς τρυφερὰ ἀπὸ ὅσο ἔπρε-
πε σὲ χωριάτισσα, τ' ὄνομά τῆς ἦταν Λυκαίνιον. Αὐ-
τὴ βλέποντας τὸν Δάφνην κάθε μέρα νὰ περνᾷ τὰ γί-
δια τὸ πρῶτον γὰρ τὴν βοσκήν, τὴν νύχτα γὰρ τὴν στάνην,
πεθύμησε νὰ τὸν κἀνῃ ἀγαπητικόν τῆς ἀφοῦ μὲ χαρί-
σματα τὸν ξεγελάσει καὶ κάποτε παραφουλάξαντάς τον
μονάχον καὶ σουραῖλι τοῦ χάρισε καὶ κερήθρες καὶ τα-
γίτην ἀπὸ λαφοτόμαρον μὰ δὲν τολμοῦσε ἀπὸ τοῦ εἶπει
τίποτις, ἐπειδὴ μάντευε τὴν ἀγάπην τῆς Χλόης, γιὰ τὴν
τὸν ἔβλεπε πολὺ προσκολλημένον στὴν κούρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ακόμα μάλιστα πιδ αναγκαίο είναι να δοθη στολ άγγλικό Κράτος έξουσία να χτυπή με άνταποδοτικούς δασμούς δσα ξένα έθνη φορολογούν τις πραγματικές βρετανικής άποικίας που ζητεί να σφίξη πιδ δυνατά τους δεσμούς της με την Άγγλία, δίνοντας της δασμολογική προνόμια. Αυτό εκκαμε, είναι τώρα λίγος καιρός, ή Γερμανία δταν το Καναδά κατέβασε τους δασμούς του σε είδη άγγλικά κ' εκείνη άμέσως το τιμώρησε ανεβάζοντας τους δικούς της σε προϊόντα του Καναδά και φοβερίζοντας μάλιστα πώς το ίδιο θα τιμωρηθη κι όποιαν άλλη άγγλική άποικία μιμηθη το παράδειγμα του. Αν ή Άγγλία δέν προστατεύει τις άποικίες της από τέτοια έχτρικά καμώματα, όχι μονάχα ταπεινώνεται, παρά χάνει και την έλπίδα έμπορικού συνασπισμού της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Δέν πρέπει ν' αφήση τόν ξένο ν' ανακατώνεται, είτε έμμεσα είτε άμεσα, στις δασοληψίες της με τις άποικίες της. Πώς τους έδωσε πολιτική κ' έμπορική άυτόνομια δέν είναι λόγος για να μη τις μεταχειρίζονται οι ξένοι σαν μέρη άχώριστα του Βρετανικού Κράτους.

M.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Όρίστε και τα σωτήρια άποτελέσματα της εκθέσεως του κ. Μπενή-Ψάλτη.
— Ένας κύριος από το Βόλο, Κ. Αντύπα μās τόν είπαν, είχε στείλει στο «Έμπρος» ένα ποιήμα του για τους Μαλλιαρούς.
— Μόλις όμως δημοσιεύθηκε ή έκθεση του κ. Εισαγγελέα για τα Μιστριωτικά, κι άμέσως ο παληκαρής τηλεγράφησε στο «Έμπρος» να μη δημοσιευτη το ποιήμα του.
— Κ' έτσι οι μαλλιαροί τή γλώττωσαν και ή φιλολογία μας έχασε ένα άριστούργημα της.
— Το περίφημο έθρο που δημοσιεύθηκε την περασμένη Κυριακή στο «Έμπρος» για τόν Ψυχάρη, με τα ψηφία Α—Ω, ήταν γραμμένο, μās είπαν, από τους κ. κ. Χατζιδάκι, Μιστριώτη και Κουρούπη. Χαριτωμένη και ταιριασμένη τριανδρία, μα την άλλη: α!
— Ο συμπαθητικώτατος φαφλατάς κ. Πατερνότρο δημοσιεύει στο τελευταίο φύλλο της «Giornale d' Arles» έθρο για την κ. Παρρέν, που το υπογράφει με το ψευτόνομα «Paterimio».
— Το ψευτόνομα αυτό το χρωστάει στο «Νουμά» που τόν έγραψε κάποιος από κ. Πατερνήμο.
— Ένας κύριος που πήγε την Τρίτη το δειλινο στην Μικεδονική γιορτή του «Παρνασσού» κι άκουσε τα ποιήματα, μās έλεγε:
— Δέν ντεπόμαστε! Με τέτοια ποιήματα θα πάρομε τη Μακεδονία;
— Ο κ. Κουρουπόλιος—ζήκουν! άκουσον!—μās αποκάλυψε σ' ένα τρομερό έθρο του, πώς πολλοί νέοι θριαμβεύουν στα γράμματα, «έχοντας ως μόνον φιλολογικήν έφοδιον μίαν ευμενή κρίσιν του».
— Και βεβαίως! Με μιά τέτοια εύμενη κρίση μπορείς και Πάπας να γίνης.
— Κι άλλος από την Κω, που γυρεύει μερτικό..... στην άνοησία! Ο οικονομικός έπιθεωρητής κ. Άν. Ροντήρης δημοσιεύει στην «Παναθηναϊκή», μιά φλογερή μελέτη του για το γλωσσικό ζήτημα, σωστό μαντζούνι.
— Ο κ. Έπιθεωρητής, αφού σωριάζει άπανωτά του κόσμου τις άνοησίες, όμολογεί πώς δέν διάβασε κανένα βιβλίο για το γλωσσικό ζήτημα.
— Μα το είπε κι ο κ. Ψυχάρης αυτό... «Δέ διαβάζουν τίποτις, δέν ξέρουν τίποτις, τίποτις δέν σπουδάζουν τίποτις δέν ζετίζουν—και μιλούν».
— Καμρωώστε κ' ένα ποιητικό μαργαριταράκι από το έθρο μίανης κόρης, που δημοσιεύτηκε στις «Αθήνες».
— «... Η σελή-η ως βροχή άργύρου ήκτινέβαλε επί των όδάτων. Έντός των κυμάτων ύποτοέμον άντενάκλα το φως των άστέρων. Οι δύο ναυτίλοι παρητήρουν άλλοτε την θάλασσαν κι άλλοτε τόν ουρανόν...»
— Γι' αυτό το «έντός των κυμάτων» τί λέει ή Χαραυγή κ' ή Άροδαφνούσα;
— Ο κ. Λουκέπουλος, λουστρος-ποιητής, έλαβε τη-

εγραφήματα από την Κόρινθο, τα Φιλιατρά, τόν Πύργο και την Ζάκυνθο, και τα δημοσίεψε στους «Καιρούς».
— Καθυστερούν άκόμα τα τηλεγραφήματα της Θεσσαλίας και της Άρτας, γιατί από την κακοκαιρία έχουν χαλάσει τα τηλεγραφικά σύματα.
— Ευχαριστούμε το γιατρό κ. Κατάνωφ για τη ρεκλάμα που μās κάνει να μιλάη στο φροντιστήριό του όλοένα για το «Νουμά».
— Ίσως και μās καμιά φορά μιλήσουμε γι' αυτόν για να του έφορήσουμε την υποχρέωση.
— Ο κ. Βερναρδάκης την πρώτη του διάλεξη στον «Παρνασσό» την άρχινησε μ' αυτά τα λόγια άπάνω κάτω:
— «Λέγουσι πολλοί, δε πρέπει να γεννηθη εις μέγας ποιητής δια να καθοριση την σημερινήν γλώσσαν» σφάλονται δεινώς, διότι ο μέγας ποιητής εγεννήθη ήδη και είναι ο... Όμηρος.
— Κάποιος που άκουσε τα λόγια αυτά ρώτησε τόν διπλανό του μ' άπορη:
— «Και τί δουλειά κάνει αυτός ο κ. Όμηρος;
— Δέν μπορούτε, βλέπετε, να παραδεχτη, ο άμαθέστατος, πώς ο Όμηρος, έδω και τρεις χιλιάδες χρόνια, έφτιαξε τη γλώσσα που μιλάμε σήμερα».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 312,140 δραχμές έδωσε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπεζομεσιτου κ. **Ίω. Φωτίου** εις τους πελάτας του. Ητοι εκ των αγοραστών λαχειοφών όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν **327,140** δραχμών.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβίβηση το ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. Έπιθυμούν δε ένα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αι τάξεις της κοινωνίας ύπουδιάζει την προκαταβολήν δι' εκάστην λαχειοόρον της Έθνικής Τραπεζης εις δραχ. 8 και καλεϊ τους θελοντας ν' αγοράσωσι τοιαύτην να προσελθωσιν εις το τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθη μετ' άμειβης όμολογία τις και τι χαρά να είνιναι ή πρώτη με τας 70,000 χρυσας δραχμάς την 19 Μαρτίου έ. έ., οτε γενήσεται ή κλήρωσις.

Όσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογίαί της αυτής Έθνικής Τραπεζης δια την αυτήν εις το έρτιον κλήρωσιν της 19 Μαρτίου 1904 άντι μιάς δραχμης εκάστη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ Κ Ρωσίδην. Περάστε, σας παρακαλούμε, την Κυριακήν τάπγευμα, 4—6, από το γραφείο μας. Θέλομε να σας πούμε κάτι σχετικό με το διηγημά σας, που δε γράφεται.—κ. Κίμωνα Μουχλίδην. Το τελευταίο τεύχος των «Παναθηναίων» δέν το είδαμε και μη τα ρωτάτε. Ουτε νάνασάνουμε δέν μπορούμε από την πίκρα μας. Γιατί μās το κάνετε αυτό; Έξοστε τί σημασία έχει αυτό, κατά το διεθνές δίκαιον; Είναι το ίδιο, σαν νάνακαλείτε τόν πρεσβη σας από την Αύλή μας και να μās κηρύχνετε τόν πόλεμο. Σας καταγγέλλουμε ενώπιον της Εύρώπης, ότι λόγω σας αρχίζετε τις έχθροπραξίες και όχυρωστε καλά το Πόρτ-Ά:θούρ της φιλολογικής σας μούχλας.—κ. Ίππόλυτο. Δέν ύπάρχει «καθηγητής της Παιδείας» ούτε στη Γαλλία, ούτε στην άνταπόκριση για την έκλογή του Ψυχάρη που δημοσιέψαμε στο περασμένο φύλλο. Η άνταπόκριση έλεγε: «... και στο τέλος διορίζει τόν καθηγητή ή Όπουργός της Παιδείας». Καταλαβαίνετε τώρα τί έγινε. Στη στοιχειοθεσία έφυγαν δύο τρεις λέξεις κ' έγινε ο άνοηταρχος αυτός τίτλος.—κ. Όνούφριο. Τα «Παναθηναϊκά» σας στο φύλλο της άλλης Κυριακής.—κ. Ίναχο. Και βέβαια, γέν θ' άπαντήσουμε στις άνοησίες που γράφει κάποιος μόρτης στον «Άκρτεω» του Έν-

σκήπη για το «Νουμά». Ο Ίδιος ο μόρτης που σαλιαρίζει αυτά σήμερα, μās παρακάλεσε δω και τρεις μήνες να του δημοσιεύσουμε δυο τρία σαχλοποιήματά του που τα δέχτηκε με άγάπη το καλάθι του γραφείου μας. Όλ' οι τενεκέδες σαν κι αυτόν, τέτοιοι είναι, ξετσιπωτοι.—κ. Μάρκο Γεράνη. Δέ μās στείλατε τίποτ' άλλο. Γιατί;

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πώς οι Μαλλιαροί θα πάνε στον πόλεμο.
Πώς, σα μαλλιαροί πούναι, θα πάνε στην Κουρέα.
Πώς έτοιμαζουνε φάλαγγα... για το Μιστριώτη.
Πώς γράφεται παράξενο δράμα κή Έώρα σύμφωνα με τους χασμαφδικούς νόμους του Ραγκαβή.
Πώς, σαν παράξενο πούναι, θάν το κρίνη ο κ. Παραξενόπουλος.
Πώς θα το παραστήσουνε φαφούτηδες για να μην άκούγονται τα σύμφωνα.
Πώς ο Πάλλης πούλησε τα μυστικά του άγγλικού ναυτικού στον Τσάρο.
Πώς με ρούμπλια θα μās βγάλη καινούργια έκδοση της Ίλιάδας.
Πώς άμα τ' άκουσε ο Βλάχος, άπεδλαγώθη.
Πώς ο θαυματουργός Δροσίνης (την ευχή του νάχομε!) στο έξης θα λέγεται Μπόσκος ο δεύτερος.
Πώς όμως τα σατιστικά του θα λέγονται πάντα μπόσικα της πρώτης.
Πώς ο Έπισκοπόπουλος με τις ζέστες θάρχηση να διαστέλλεται.
Πώς τόν Άπρηθ θα γίνη Άρχιεπισκοπόπουλος.
Πώς το Μίη θ' άπλώση σε Άρχιεπισκοπουλάκη.
Πώς το Θεριστή θα μās προβάλει Παπαρχιεπισκοπουλάκης.
Πώς τόν Άλωνάρη θα τεντωθη σε Χα-ζηπαπαρχιεπισκοπουλάκη.
Πώς με τις κυνικές ζέστες θα κατανήσει Χατζηπαπαρχιεπισκοπουλακόγλου.
Πώς ά βασιτήζουν άρκετά αυτές οι ζέστες, ίσως τόν καμαρώσουμε και ως Χατζηπαπαρχιεπισκοπουλακόγλιδη.
Πώς έτοιμάζει δράμα γαλλικό που θα βγει τόν Τρυγητή με την άκόλουθη έπιγραφή:
Un drame psychologique par le phylologue
N. de Hatzipaparchevdquoulakoglides
Άκούστηκαν κι άλλα, μα με την τελευταία λέξη που έπικμε μās πιάστηκε ο άνασταμός.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

ΕΘΝ. ΔΑΝΕΙΟΝ 4 0/0 1902 ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

Οι κάτοχοι τίτλων r 100 (fr 25000) άντιπροσωπευόντων 5 όμολογίας των L 20 (fr 500) δύναται να άνταλλάξωσιν αυτούς προς πέντε τίτλους μιάς όμολογίας L 20 (fr 500) εκάστης φέροντος τους αυτός αριθμούς επί καταθέσει των άνταλλακτέων τίτλων έν Λονδίνω παρὰ τοις κ.κ. C. I. Hambro et Sou, 70 old Broad H. E. C. και έν Αθήναις παρὰ τῷ κκαταστήματι της Έθνικής Τραπεζης της Ελλάδος.
Καταθέσεις τίτλων προς άνταλλαγην γίνονται δεκταί από 17 Φεβρουαρίου (1 Μαρτίου), μέχρι 25)7 Άπριλίου έ. έ.
Μετὰ την παρέλευσιν της προθεσμίας ταύτης, δέν γίνονται δεκτοί τίτλοι προς άνταλλαγην.
Η παράδοσις των νέων τίτλων ενεργηθήσεται, το βραβύτερον, μέχρι της 18)31 Ίουλίου έ. έ.
Οι καταθέτοντες τους τίτλους αυτών προς άνταλλαγην, οφείλουσι να καταβάλωσι το Άγγλικόν χαρτόσημον άντικαταστάσεως τίτλων 6 δηναρίων δι' εκάστην νέαν όμολογίαν L 20. Οι δε παρὰ τη Έθνική Τραπεζή καταθέτοντες τους τίτλους αυτώ, καταβάλλουσι και τα έξοδα της ένταύθα άποστολή των νέων τίτλων.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ 105,000 ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

Τιμὴ ἐκδόσεως καθ' ὁμολογίαν δραχ. 100.—
Χαρτόσημον » 0.50

Σύνολον δραχ. 100.50

καταβλητέα κατά δόσεις ὡς ἐξῆς :

- A' δόσις Δρ. 25.50 κατά τὴν ἑγγραφήν ἀπὸ 10 μέχρι 20 Μαρτίου 1904.
B' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Μαΐου 1904
Γ' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Σεβρίου 1904.
Δ' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Νεβρίου 1904.

Δρ. 100.50

Οἱ προτιμώμενοι δύνανται νὰ καταβάλωσιν ὀλόκληρον τὸ ἀντιτίμον κατά τὴν ἑγγραφήν ἐπὶ ἐκπτώσει Δρ. μῖας, ἢ τοῖς ἀντὶ Δρ. 99.50.

Αἱ ἑγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 20 Μαρτίου 1904.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Ἑθνικῆ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος.
» Ἰονικῆ Τραπεζῇ Limidel.
» Τραπεζῇ Βιομηχανικῆς Πίστews τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις παρὰ πᾶσι τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limidel καὶ τῶν ἐτέρων ἰσχυρότερων Τραπεζῶν.

Κατὰ τὰς ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Ἑθνικῆ Τραπεζῇ ἐνεργουμένας ἑγγραφὰς γίνονται πληρωμαὶ δεκταὶ καὶ εἰς ἐπιταγὰς τραπεζικὰς ὄψεως ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς γρυσόν, τῆς τιμῆς κανονισμένης κατὰ τὴν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν τιμὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ο. α. ἀλλάγματος.

Ἐγγραφαὶ γίνονται ἐπίσης δεκταὶ ἀπὸ σήμερον δι' αἰτήσεων ἢ ἐπιστολῶν πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὸν Κατάστημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, συναποστελλομένου τοῦ ἀντιτίμου τῆς πρώτης δόσεως ἢ τοῦ ὅλου ἀντιτίμου τῶν ἑγγραφομένων ὁμολογιῶν.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου γίνεται διὰ τραπεζικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον ἐπὶ καταβολῇ κατὰ τὴν ἑγγραφήν δραχμῶν 99 50 διὰ τὸ ὅλον τίμημα ἐκάστης ὁμολογίας δι' ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Διοικήσιν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀθήνας συναποστελλομένης ἐπιταγῆς ὄψεως τραπεζικῆς ἐπὶ Ἀθηνῶν εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα ἢ ἐπὶ Λονδίνου, Παρισίων ἢ Βερολίνου, εἰς χρυσόν. Τὰς εἰς χρυσόν ἐπιταγὰς ἢ Ἑθνικῆ Τράπεζα θέλει τρέψει εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα ἐπὶ τῆ τιμῆ τοῦ συναλλάγματος τῆς ἡμέρας τῆς λήψεως, ἀποστελλομένου λογαριασμοῦ τῷ ἐγγραφομένῳ.

Κατὰ τὴν ἑγγραφήν παραδοθήσονται τοῖς ἑγγραφομένοις προσωρινῶν ἀποδείξεις, ἀνταλλαχθῆσονται δὲ ἀνώνυμων πτωσῶν τῶν τίτλων κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς δευτέρας δόσεως, ὅτε θέλωσι παραδοθῆ ἢ προσωρινοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι ἐντελῶς ἐξωφλημένοι καὶ πρὸς τοὺς καταβαλλόντας ὀλόκληρον τὸ τίμημα ἀπ' ἀρχῆς.

Οἱ δριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι παραδοθήσονται τοῖς ὁμολογιούχοις κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς τελευταίας δόσεως ἀποστροφῇ τοῦ προσωρινοῦ ἀνώνυμου τίτλου. Κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς τῆς τελευταίας δόσεως παραδοθήσονται οἱ δριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι καὶ πρὸς τοὺς καταβαλλόντας ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὅλον τίμημα τῶν ὁμολογιῶν.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἑγγραφομένους ἀποστέλλονται αἱ ἀποδείξεις τῆς ἑγγραφῆς. Τοὺς προσωρινούς καὶ δριστικούς ἀνώνυμους τίτλους ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ παραλαβῶσιν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲν προτιμῶσι νὰ καταθέσωσι τοὺς τίτλους τούτους πρὸς φύλαξιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν τίτλων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐπὶ ἀποστολῇ πρὸς αὐτοὺς τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως καταθέσεως.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΛΑΧΝΩΝ ΤΗ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904

τύπτης δὲ καὶ τῶν ἐπομένων κληρώσεων τοῦ 1904 μετέχουσι καὶ οἱ προτιμώμενοι τὴν κατὰ δόσεις καταβλητὴν τοῦ ἀντιτίμου ἐὰν κατέβαλον πρὸ τῆς κληρώσεως πᾶσας τὰς πρὸ τῆς χρονολογίας τῆς κληρώσεως πληρωτέους δόσεις.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΛΑΧΝΩΝ

Λαχνοὶ κατὰ τὸ ἔτος 1904

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ γίνωσι τρεῖς κληρώσεις ὡς ἐξῆς:

- α) 1 Ἰουνίου.
β) 1 Ὀκτωβρίου.
γ) 1 Δεκεμβρίου.

Δὲ ἐξαχθῶσι δ' ἐκ τῆς κληρωτέας 16 ἀριθμοὶ δι' ἐκάστην κληρωσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διανεμῶνται ὡς κέρδη 75 χιλιάδες δραχ. ἐκάστοτε. Οὗτω δ' ἡ πρώτη ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 50 χιλιάδας δραχμῶν. Οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ τρεῖς χιλιάδας καὶ οἱ ἄλλοι τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας δραχμῶν.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ 1905—1915

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσιν τέσσαρες κληρώσεις κατ' ἔτος, ὡς ἐξῆς :

- α) 1 Φεβρουαρίου (ἐξαρκητικῶς διὰ τὸ 1905, ἢ κληρωσὶς αὕτη θὰ γίνῃ τὴν 1 Μαρτίου).
β) 1 Ἰουνίου.
γ) 1 Ὀκτωβρίου.
δ) 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ταύτας θὰ ἐξαχθῶσιν οἱ καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1904 ἀναφερόμενοι ἀριθμοὶ λαχνῶν δι' ἐκάστην κληρωσίαν, τοῦτέστι 16 λαχνοὶ ἐκάστοτε μετὰ κέρδους 75 χιλιάδων δραχ. ἐν συνόλῳ δι' ἐκάστην κληρωσίαν.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ 1919—1928

Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα θὰ γίνωσι τρεῖς κληρώσεις, ὡς ἐξῆς :

- α) Κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου.
β) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου.
γ) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ ἐξάγωσιν ἀνὰ πᾶσαν κληρωσίαν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ :

Κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου εἰς λαχνοὺς κερδίζοντες δραχμῶν 50 χιλιάδας. 5 λαχνοὶ κερδίζοντες ἀνὰ δραχμῶν 3,000 ἕ-

καστος καὶ 15 ἀριθμοὶ κερδίζοντες ἀνὰ Δρ. 1000 ἕκαστος.

Ἦτοι ἐν ὅλῳ δραχμῶν 80 χιλιάδας.

Κατὰ τὴν κληρωσίαν τῆς 1 Ἰουνίου θὰ ἐξαχθῶσιν τῆς κληρωτέας 31 ἀριθμοὶ.

Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος κερδίσει 50 χιλιάδας.

Οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ τρεῖς χιλιάδας καὶ οἱ λοιποὶ 25 ἀνὰ χιλίας δραχμῶν. Ἦτοι ἐν συνόλῳ ἐννεήκοντα χιλιάδας δραχμῶν.

Τατὰ τὴν τρίτην κληρωσίαν τῆς 1 Δεκεμβρίου θὰ κληρωθῶσι ὅσοι ἀριθμοὶ καὶ κατὰ τὰς κληρώσεις τῆς 1 Φεβρουαρίου τῆς χρονίας ταύτης περιόδου.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929—1938

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσιν ἐτησίως τρεῖς κληρώσεις.

- α) Κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου.
β) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου.
γ) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν κληρωσίαν ἐκάστης 1 Φεβρουαρίου θὰ ἐξάγωσιν λαχνοὶ 15 ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος θὰ κερδίῃ 50,000, οἱ τρεῖς ἐπόμενοι ἀνὰ τρισηχίλιας καὶ οἱ ἑνδεκα τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας.

Ἦτοι ἐν συνόλῳ 60,000.

Κατὰ τὴν κληρωσίαν τῆς 1 Ἰουνίου θὰ ἐξάγωσιν ἀπὸ τῆς κληρωτέας 11 λαχνοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος θὰ κερδίῃ 50 χιλιάδας καὶ οἱ 10 ἐπόμενοι ἀνὰ χιλίας.

Ἦτοι ἐν συνόλῳ δραχμῶν 60,000.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ἐκάστης 1 Δεκεμβρίου θὰ κερδίωσι τόσοι ἀριθμοὶ ὅσοι καὶ κατὰ τὰς κληρώσεις τῆς 1 Φεβρουαρίου τῆς χρονίας ταύτης περιόδου τοῦ 1928—1938.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939—1943

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσιν δύο κληρώσεις κατ' ἔτος.

- α) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους.
β) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Εἰς τὰς δύο κατ' ἔτος κληρώσεις θὰ ἐξάγωσιν ἀνὰ δέκα ἑξ' ἀριθμοὶ ἐκ τῆς κληρωτέας. Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος θὰ κερδίῃ 50,000 δραχμῶν οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ 3,000 καὶ οἱ τελευταῖοι 10 ἀνὰ 1000.

Ἦτοι ἐν ὅλῳ 75,000 δραχμῶν ἀνὰ ἐκάστην κληρωσίαν.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1944—1953

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσιν δύο κληρώσεις κατ' ἔτος.

- α) Ἀνὰ πᾶσαν 1 Ἰουνίου.
β) Ἀνὰ πᾶσαν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς δύο ταύτας ἐκάστου ἔτους κληρώσεις θὰ ἐξάγωσιν ἀνὰ ἐκάστην κληρωσίαν ἐννέα λαχνοὶ. Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος θὰ κερδίῃ 40,000 δραχμῶν, ὁ δεύτερος 3,000 Δρ. καὶ οἱ 7 τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας δραχ. ἕκαστος.

Δηλαδή θὰ διανεμῶνται εἰς ἐκάστην κληρωσίαν ἀνὰ 50,000 δραχμαί.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954—1958

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσιν μία κληρωσίς ἀνὰ πᾶν ἔτος.

Κατὰ πᾶσαν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ταύτας θὰ ἐξάγωσιν 9 λαχνοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος θὰ δίδει κέρδος 40,000 δραχ. ὁ δεύτερος 3,000 καὶ οἱ 7 τελευταῖοι ἀνὰ 1000 Δρ. ἕκαστος.

Ἦτοι τὸ σύνολον τῶν κερδῶν εἰς ἐκάστην κληρωσίαν θὰ εἶναι 50,000 δραχμαί.

ΟΡΟΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Ἐν ὑπερημερίᾳ πρὸς τὴν καταβολὴν μῖας, ἢ πλείονων δόσεων, οἱ ὁμολογιούχοι βαρύνονται διὰ τόκου ὑπερημερίας πρὸς 6 ο/ο κατ' ἔτος.

Ἐὰν αἱ καθυστερούμεναι δόσεις δὲν καταβληθῶσι μετὰ τῶν ὀφειλομένων τόκων ὑπερημερίας τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1905 ἢ ἐκδ.θεῖσα προσωρινῇ ἀποδείξει ἢ ἢ ἐκδοθεῖς προσωρινὸς τίτλος δὲν μετέχουσι τῶν κληρώσεων, καὶ ἀποβαίνουσιν αὐτοδικαίως ἄκυροι, τὸν δὲ δριστικὸν τίτλον ἢ Ἑθνικῆ Τράπεζα δικαιούται ἀνευ εἰδοποιήσεως τινος τοῦ ὁμολογιούχου νὰ ἐκποιήσῃ διὰ δύο μεσσιτῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διὰ λ) τὸν τοῦ ὁμολογιούχου, ἀφοῦ δὲ πληρωθῇ αὕτη ἐκ τοῦ τιμήματος τὸ ὀφειλόμενον μέρος τοῦ ἀντιτίμου μετὰ τῶν τόκων διὰ συμφωνησμοῦ ἐκ τοῦ ἐπιτευχθέντος τιμήματος, τὸ τυχὸν ὑπόλοιπον καταθέτει παρ' ἑαυτῇ ἀτόκως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ καθυστερηθέντος ἐπὶ προσαγωγῇ καὶ παραδόσει τῆς προσωρινῆς ἀποδείξεως ἢ τοῦ προσωρινοῦ τίτλου.

Οἱ παραδοθέντες τοῖς ὁμολογιούχοις δριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι θὰ φέρωσι προσηρητέα τὰ μέχρι ἐξωφλήσεως τοῦ δανείου ἐτήσια τοκομερίδια πρὸς Δρ. 2 1/2 ἕκαστον, τοῦ τόκου τῶν ὁμολογιῶν ἀρχομένου ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1905.

Αἱ κληρούμεναι εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογίαι ἐξοφλοῦνται κατὰ τὴν κλήσιν τοῦ πρώτου μετὰ τὴν κληρωσίαν τοκομεριδίου μετὰ τοῦ τοκομεριδίου τούτου. Ἡ πληρωμὴ τῶν λαχνῶν γίνεται τῶν μετὰ κληρωσίαν κατὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν τῆς 30 Ἰουνίου, τῶν δὲ κληρωμένων κατὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν τῆς 30 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Εἰς τὰς μετὰ λαχνοὺς κληρούμεναι ὁμολογίας καταβάλλεται πρὸς ἐξοφλήσιν μόνον ὁ λαχνοῦς.

Ἡ πληρωμὴ τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἢ μετὰ λαχνοῦ ἐξοφληθέντων ὁμολογιῶν γίνεται ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς ὁμολογίας φέροντα προσηρητέα πάντα τὰ μεταγενεστέρως λήξεως τῆς δριστέας διὰ τὴν πληρωμὴν ἡμέρας τοκομεριδία. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν τοκομεριδίων τούτων ἐκπίπτουσι ἐκ τοῦ τελευταίου κεφαλαίου ἢ λαχνοῦ.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δανείου γίνεται παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ καὶ τοῖς ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

Αἱ κληρώσεις ὧν μετέχουσιν ἀπ' ἀρχῆς αἱ 205.000 ὁμολογίαι ἐνεργηθῆσονται κατὰ τοὺς συνηθέντες πίνακας.

Αἱ κληρώσεις γίνονται δημοσίᾳ ἐν τῇ Στοῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις Καταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου συμπαρασταμένου τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου

τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Οἱ κληροὶ θέλωσι τοποθετηθῆ ἐντός κληρωτέας πρὸ τῆς πρώτης κληρώσεως μετὰ προηγουμένην ἐξέλεξιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς, τοῦ Βασιλ. Ἐπιτρόπου καὶ τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἀναφερομένης ἐπιτροπῆς.

Μεθ' ὃ ἡ κληρωτέα κλείεται διὰ δύο κλειδῶν, ὧν τὴν μίαν φυλάττει ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τὴν ἑτέραν ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος καὶ σφραγίζονται διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τῆς νομαρχίας Ἀττικῆς, τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ παρὰ τῇ Τραπεζῇ Βασιλ. Ἐπιτρόπου.

Καθ' ἐκάστην κληρωσίαν ἀνοίγεται ἡ κληρωτέα μόνον μετὰ προηγουμένην βεβαίωσιν τοῦ ἀλλομένου τῶν σφραγίδων ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας Ἐπιτροπῆς σφραγισμένη καὶ κλειομένη αὕτις μετὰ τὸ πέρας τῆς κληρώσεως.

Τὸ δάνειον ἐξοφλεῖται ἐντός πενήτηκοντα πέντε ἡμερῶν ἐπὶ τῇ βίται τοῦ οἰκείου χρεωλυτικοῦ πίνακος, τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἐξοφλουμένων ὁμολογιῶν κληρουμένων κατὰ τὴν κληρωσίαν τῆς 1 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ πρώτη κληρωσίς ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον θάλει γίνῃ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1908.

Ἐὰν ἑγγραφῶσιν ὁμολογίαι πλείονες τῶν ἐκδομένων εἰς δημοσίαν ἑγγραφήν 105,000, ἡ Διοκῆσις τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς κατανομῆς ἐνεργηθῆσονται πρὸ τῆς προθεσμίας τῆς Βασ. δόσεως.

Ἡ καταβολὴ τῶν ἐπομένων τῇ πρώτῃ τῶν δόσεων καὶ ἡ παράδοσις τῶν προσωρινῶν καὶ τῶν δριστικῶν τίτλων γενήσονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἑγγραφέως ἢ παρὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι καταστήματι, ἐνθα ἐγένετο ἡ ἑγγραφή, ἢ παρὰ τῶν κεντρικῶν καταστημάτων τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς.

Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν προσωρινῶν τίτλων πρὸς τοὺς δριστικούς ἢ Τράπεζα δύνανται ὅπως μὴ τηρήσῃ τὴν ταυτότητα τῶν ἀριθμῶν.

ΠΙΝΑΞ ΧΡΕΩΛΥΤΙΚΟΣ

Table with 4 columns: ἔτος κληρώσεως, Ὅμολογίαι κληρούμεναι μετὰ λαχνοῦ, Ὅμολογίαι κληρούμεναι εἰς τὸ ἄρτιον, Σύνολον κληρούμενων ἑτησ. ὁμολογ.

Σύνολον ὁμολογιῶν 20500

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος

Σ. ΣΤΡΕΪΤ